Asociatia "HandHope"
Str. Baltaretu nr. 565
147240 - Peretu
jud. Teleorman
IMPRIMAT

T.P.
POSTA ROMANA
NR. 103/C/092/2008
Valabilitate-cf contractului
ALEXANDRIA 1

Gândește-te la ceea ce ai,
nu la ceea ce ai pierdut"

ÎMPREUNĂ

revistă specială de informare și inspirație
pentru oameni speciali
Martie 2013 Nr. 121
Se distribuie gratuit

„Împrietenește-te
dar cu Dumnezeu,
și vei avea pace; te
vei bucura astfel
iarăși de fericire"
(Iov 22:21)

Editorial

Împreună de... 10 ani
sau
Proiectul lui Dumnezeu

Mă bucur mult că, odată cu petrecerea împreună a încă unui an, în fiecare lună martie, trebuie să scriu articolul de la „Editorial". În felul acesta am încă odată ocazia să reiau în minte evenimentele care au dus la existența revistei și a aparitiei ei lună de lună, în ciuda tuturor greutăților și piedicilor. Și de fiecare dată sfârșesc prin a da slavă Bunului Dumnezeu și prin a-I mulțumi din toată inima pentru modul minunat în care m-a călăuzit și a adus la existență revista, îngrijindu-Se apoi ca să apară în mod regulat. Cu adevărat a fost și este proiectul lui Dumnezeu. Fără El, nimic n-ar fi fost și n-ar fi cu putință!

continuare în pag. 2

DIN CUPRINS:

Viața mea - o luptă - pag. 3
Privind prin ochii lui Dumnezeu - pag. 4
Datorii neachitate - pag. 6
E bine să știm - pag. 7
Un mod de viață: As. „Ridică-te și umblă" - pag. 9
Litere de lege - pag.15
Băiețelul care nu putea cere ajutor - pag.16

Gândește-te la ceea ce ai, nu la ceea ce ai pierdut!

continuare din pag. 1

Chiar și titlurile din ultimii ani, de la rubrica „Editorial” a revistei, cele care au fost scrise în luna martie, cu ocazia împlinirii unui nou an de apariție, scot în evidență că este proiectul Lui și că fără El, fără călăuzirea și intervențiile Sale (de-a dreptul miraculoase de multe ori) apariția neîntreruptă a revistei timp de 10 ani, lună de lună, nu ar fi fost cu putință: ***„ÎMPREUNĂ… de 9 ani! sau Dumnezeul speranței!”; „ÎMPREUNĂ… de 8 ani! sau Dumnezeul dificultăţilor şi al imposibilităţilor!”; „ÎMPREUNĂ… de 7 ani! sau La Dumnezeu nu este niciodată criză!”; „ÎMPREUNĂ… de 6 ani! sau Până aici DOMNUL a fost cu noi!”; „ÎMPREUNĂ… de 5 ani! sau Un bilanţ realist, însă… uimitor!”; „ÎMPREUNĂ… de 4 ani! sau Un Dumnezeu uimitor!”***

Sugerez din toată inima tuturor celor care au aceste numere din martie ale revistei, din anii trecuți, fie în forma tipărită, fie în format digital, să recitească rubrica „Editorial”. Nu va fi timp pierdut sau efort făcut în zadar, deoarece citindu-le, multă încredere în bunul Dumnezeu ne va inunda inima și multă liniște și pace ne va umple mintea văzând ce Părinte puternic, bun și iubitor avem.

De fapt, apariția și existența unei publicații dedicată special nouă, celor cu dizabilități, este încă un act, încă o dovadă a interesului, a purtării de grijă și a dragostei bunului Dumnezeu pentru noi. Nu știu câți dintre noi apreciem la justa valoare ceea ce avem: posibilitatea de a primi regulat o revistă „specială pentru oameni speciali”, a unei publicații în care, nu numai că putem avea acces la fel de fel de informații specifice, dar ne și putem exprima nevoile, dorințele dar și gândurile și o parte din talentele cu care ne-a înzestrat Creatorul. De asemenea, avem posibilitatea să ne facem prieteni noi (salut familiile în care cei doi s-au cunoscut prin intermediul revistei), să aflăm cum putem păstra și chiar fortifica ceea ce ne-a mai rămas funcțional, să aflăm noutățile din domeniul legislativ (atunci când acestea apar) sau să aflăm care ne sunt drepturile stipulate prin lege, să cunoaștem experiențe încurajatoare, experiențe de viață ale celor ca noi, să putem oferi și primi urări și gânduri frumoase, să susținem și să fim susținuți în rugăciune.

Lucrul cel mai deosebit însă, constă în faptul că, folosind Sfânta Scriptură ca suport, tot prin intermediul revistei, descoperim noi și noi fațete ale dragostei lui Dumnezeu, începem să înțelegem „de ce?”, începem să conștientizăm că trebuie să ne ridicăm privirea și mintea de la neputințele și lipsurile noastre și să privim la El, la multele binecuvântări de care avem zilnic, clipă de clipă parte, dar pe care nu prea le-am privit ca binecuvântări, ci le-am privit ca pe „ceva” care se cuvine și este normal să le avem: viață, familie, prieteni, ochi, mâini sau picioare, auz, apă, mâncare, soare, etc. Nu uitați sfatul „Gândește-te la ceea ce ai, nu la ceea ce ai pierdut!”

Nu de puține ori, în lungile ore de noapte când reușesc să lucrez la revistă, dar nu numai atunci, mă întreb câți dintre noi apreciem ceea ce avem și câți dintre noi realizăm că existența acestei publicații nu este un lucru „normal” și, prin urmare, o apreciem ca pe un cadou, ca pe o binecuvântare din partea Lui!

Eu sunt uimit continuu de faptul că, într-o societate în care banul, câștigul („ce-mi iese la afacerea asta?!”) este ceea ce, în general, motivează și călăuzește acțiunile multora, într-o societate românească, în care persoana cu dizabilități este privită și tratată așa cum este, să existe oameni care ani de zile (ultimii ani fiind ani de criză profundă) să aibă inima deschisă să sprijine și să susțină o publicație care... nu aduce nici un câștig material, care... nu prea are un aspect deosebit, care... ar putea chiar să nu mai existe.

Vă dau doar câteva cifre, reamintindu-vă că am o familie modestă, cu venituri modeste (tata pensionar

continuare în pag. 13

Asociaţia “HandHope”
Burcea Aurel, str. Băltăreţu nr. 565,
loc. Peretu, jud. Teleorman, cod 147240,
Tel. 0247-327122; 0765-365533
e-mail: aurelsda@yahoo.com
C.I.F. 14877902
Cod IBAN:
RO80RNCB0245036735870001
B.C.R. Alexandria

SPONSOR: AGI Construct
Construcţii civile şi industriale, tâmplărie lemn, aluminiu, PVC, etc.
Tel. 0744-530900 şi 0238-717195

SPONSOR: A.S.I. ROMANIA
CONTACT: Str. Mureşului, nr. 1, loc. Nazna, jud. Mureş, cod 547526 tel. 0265-320548; www.asiromania.ro

Viața mea - o luptă

Andone Nina-Iulia

Mă numesc Andone Nina - Iulia, am 56 ani, locuiesc în Câmpina, am un handicap fizic gr. I, am 4 băieți de 33 ani, 26 ani, 24 ani, 22 ani, un nepot de 8 ani și sunt văduvă de 17 ani.

Viața mea a fost și este o luptă și a avut două etape: din 1956 până în 1995 - viață trăită în ignoranță, fără Dumnezeu, și din 1995 până în 2013 - viața trăită cu Domnul Isus ca Domn și Mântuitor.

Privind retrospectiv, cu maturitate, acum înțeleg diferit viața, chiar dacă am trecut prin multă suferință fizică și sufletească.

La vârsta de 1 lună, din motive doar de ea știute, mama naturală m-a părăsit, lăsându-mă în București, la părinții tatălui, ea plecând în Cluj.

La vârsta de 7 luni am contactat boala anilor '54-'56, poliomielita, rămânând cu sechele grave la ambele membre inferioare, precum și o scolioză ușoară.

La vârsta de 2 ani, mătușa tatălui meu, care era divorțată și n-avea copii, m-a înfiat apoi s-a sacrificat purtându-mă în brațe și căruț prin multe spitale și sanatorii. De la mămica am învățat bunul simț, cinstea și spiritul de sacrificiu.

De la vârsta de 9 ani până la 15 ani, am început seria de operații (11) la Spitalul Grigore Alexandrescu din București, doar în vacanțele de vară pentru a nu pierde școala. Dumnezeu mi-a dat multă răbdare și putere de a suporta doar cu lacrimi prelinse pe obraji, fără a mă văita pentru a nu-i deranja pe cei din jurul meu. Era greu de suportat imobilizarea la pat câte o lună jumătate în gips cu piciorul și centură la mijloc, pe căldură de 36-38 C. Mama muncea de dimineața până seara, iar bunicul venea doar pentru a-mi aduce mâncarea și a-mi pune plosca. Aveam în cameră un difuzor, iar pe fereastră zăream un plop și un petec de cer. În acei ani am învățat și simțit frumusețea muzicii de orice gen și frumusețea literaturii. Deși eram toată ziua singură, nu m-am simțit niciodată așa. Acum știu că era Dumnezeu cu mine.

La vârsta de 16 ani, am început Liceul Industrial Textil în Bistrița, iar în 1977, în ultimul an, într-o noapte de Înviere, am reușit să merg singură după 6 ani de la ultima operație. Era un mers legănat, greoi, nesigur, dar era o minune de la Dumnezeu pentru a putea să merg la serviciu.

În vara aceluiaș an m-am angajat în București, iar când a dat prima zăpadă, am alunecat, m-am ridicat, iar am căzut, m-am speriat că n-am să pot să merg la serviciu. Mi-am pus șosete peste ghete, dar tot cădeam când era zăpada afânată, însă mă ridicam de fiecare cu încrâncenare, fără a-mi plânge de milă. Dumnezeu mi-a dat pe lângă răbdare, multă voință.

În anul 1978 l-am cunoscut pe soțul meu care avea un handicap gr. III. Am părăsit Bucureștiul și ne-am stabilit în Câmpina. Din anul acela până la moartea lui în 1995, viața mea a fost iad și rai.

Iadul era căsnicia mea în care era multă violență verbală și fizică, datorate consumului excesiv de alcool, soțul devenind în timp alcoolic. Iadul era și deranjul pe care-l făceau prietenii de pahar care făceau mult fum de țigară și multă mizerie. Apoi, din 1986, soțul n-a mai vrut să lucreze.

Raiul era dragostea pentru copilașii mei care mă așteptau la poarta uzinii unde lucram și strigau: „Vine mami, vine mami!" Copilașii mei, în care descopeream frumusețea purității sufletești, copilașii mei, pentru care orice sacrificiu era dulce. M-am luptat mult cu oboseala, cu sărăcia. Atunci Dumnezeu mi-a dat abilități pe care nu bănuiam că le pot avea: îi tundeam, le făceam injecții când erau bolnavi, le confecționam și le tricotam costumașe și multe alte abilități care mă ajutau la economisirea banilor pentru hrană.

În 1994 am obosit să mă zbat singură și am strigat după ajutor la Dumnezeu la cea mai apropiată biserică de locuința mea: Biserica Baptistă Maranata din Câmpina, iar anul următor m-am botezat.

În 1994 soțul s-a îmbolnăvit de TBC, apoi de cavernă în plămânul drept și a murit. Înainte de a muri, doi diintre băieți au luat microbul și de două ori pe săptămână mă învoiam de la serviciu pentru a-l vizita pe soț în Florești Prahova și pe copii în Sinaia.

Epuizată fiind fizic și psihic, am vărsat tot necazul meu în fața lui Dumnezeu, iar surorile s-au rugat pentru mine tot plângând, apoi am simțit o căldură puternică în piept. Am plecat ușurată și am avut tăria să continui lupta.

Au urmat după 17 ani de căsnicie, 17 ani de văduvie, ani în care am avut multe încercări, greutăți, dar pe care le-am depășit căci Domnul Isus a spus: „Nu te teme, Eu sunt cu tine".

Au urmat anii în care copiii au crescut. Am avut mult de luptat, mai ales în perioada răzvrătirii adolescentine, fără autoritate de tată. Mi-era teamă să nu moștenească vreunul din ei violența tatălui. Doi dintre ei au fost mai duri, dar Dumnezeu i-a mai liniștit. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am crescut și nepoțelul în căruțul meu de lemn special.

Acum, din cauza suprasolicitării coloanei, a reumatismului, merg în cârje pe distanțe mici și cu scuterul pe 3 roți pe distanțe medii și mari. Acasă mă țin cu mâinile de pereți, de masă și-mi fac treburile casnice.

Au fost perioade în care am suferit că nu am lângă mine un om care să mă ajute, să mă iubească, dar am înțeles că nimeni nu ar fi avut curajul să se înhame la o așa grea familie. Tot Cuvântul din Biblie m-a întărit: „Harul Meu îți este de ajuns" a spus Domnul Isus.

Bateriile sufletului le încarc în părtășia cu frații și surorile de la Biserica Baptistă Maranata, unde-L laud pe Domnul în formația de mandoline, în solo cu bloc-foot (fluier) sau în solo voce.

Vor veni anii de bătrânețe, de neputință, dar am credința că Dumnezeu mă va ajuta să trec biruitoare peste toate și am credința că dragostea și răbdarea care am avut-o cu cei din jurul meu vor da roade bune.

-sfârșit-

„Degeaba ştii să citeşti dacă nu ai citit niciodată Biblia!”

Privind prin ochii lui Dumnezeu

Cristi Răceală

Callie, o tânără din Marea Britanie, provine dintr-o familie dezorganizată. Din cauza problemelor cu care se confrunta a renunţat la şcoală şi locuia într-un cămin social. Şi-a încercat norocul la loto şi, în 2003, pe când avea doar 16 ani, a câştigat aproape două milioane de lire (cam 90 de miliarde de lei vechi – 9 milioane RON). A căutat fericirea acolo unde a crezut ea că o va găsi: şi-a cumpărat o casă scumpă şi frumoasă, o maşină după care toată lumea întorcea privirea şi haine făcute de mari designeri. A încercat să-şi cumpere prieteni dând petreceri somptuoase şi aşteptând, din partea lor, dragostea de care avea atâta nevoie. S-a căsătorit cu un bărbat cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea şi au avut împreună un băieţel şi o fetiţă.

Mulţi oameni au un strop de invidie când privesc astfel de cazuri: ce fericit(ă) aş fi în locul ei; să câştig atâţia bani – aş putea face atât de multe lucruri cu ei – aş fi, în sfârşit, fericit(ă). însă prea puţini ştiu ce înseamnă, de fapt, să fii în postura acestei tinere.

În timpul cât a fost căsătorită a cheltuit 250.000 lire (1.250.000 RON – adică 12,5 miliarde lei vechi) pe droguri. Deşi are numai douăzeci şi şase de ani acum, a experimentat deja trei tentative de suicid. A divorţat de soţul ei şi, pentru că era dependentă de droguri, a pierdut custodia copiilor, motiv pentru care a încercat să se sinucidă. Din toţi banii câştigaţi la loto acum zece ani, mai are doar 6 procente (100.000 lire). Povestea ei se termină totuşi fericit: deşi a cheltuit aproape tot ce a avut pe lucruri care nu i-au adus fericirea, Callie a cunoscut un alt bărbat care, spune ea, i-a arătat că viaţa merită trăită. A decis să-şi refacă viaţa, a renunţat la droguri şi vrea să devină psiholog, ca să-i ajute pe alţii care trec printr-o situaţie asemănătoare cu a ei. „Sunt săracă, dar fericită” a declarat Callie Rogers .

Adesea noi, oamenii, încercăm să ne amăgim prin diverse mijloace, mai întâi pe noi înşine, apoi şi pe ceilalţi. Ne amăgim că bogăţia şi fericirea sunt sinonime şi spunem lucrul acesta de atât de multe ori încât ajungem să credem minciuna pe care o spunem. Ne amăgim cu ideea că, în starea în care suntem, nu putem fi fericiţi: dacă aş fi avut un portofel puţin mai gros, o soţie puţin mai frumoasă, un soţ puţin mai atent, nişte copii puţin mai ascultători, o casă puţin mai mare, o maşină puţin mai „tare” etc.

Citind istoria lui Callie mi-am adus aminte de perspectiva pe care o are Dumnezeu cu privire la fericire. De prea multe ori simţurile noastre ne înşeală şi, chiar dacă pentru o vreme avem impresia că suntem fericiţi, ne dăm seama în cele din urmă că viaţa nu-i tocmai aşa cum ne-o imaginam.

Când te uiţi în oglindă, dragă cititorule, ce vezi? Vezi un om trist, plin de durere, plouat cu probleme şi scufundat în deznădejde sau vezi un om fericit?!?! Când ceilalţi oameni se uită la tine, cum te văd?!?! Când le-ntâlneşti privirea şi citeşti în ochii lor gândurile pe care le au despre tine, ce vezi, ce crezi că au ajuns să creadă ei despre tine? Te văd ei fericit sau descurajat? Le transmiţi ideea că, în ciuda situaţiei în care te afli, eşti fericit? Nu-i poţi minţi: ori eşti ori nu eşti fericit. Săracul Iov spunea aşa: „Împrieteneşte-te dar cu Dumnezeu, şi vei avea pace; te vei bucura astfel iarăşi de fericire” (Iov 22:21). Poţi căuta fericirea în multe locuri, dar n-o vei găsi decât atunci când o vei căuta la Dumnezeu.

I se spune „El Pepe”. Adevăratul său nume este José Alberto Mujica Cordano şi locuieşte într-o cocioabă la periferia oraşului Montevideo, Uruguay. În 2010 singura lui avere era un automobil Wolkswagen Beetle din 1987. Aţi putea spune că omul acesta nu-i un om fericit, pentru că trăieşte în condiţii austere şi n-are bani să-şi cumpere o maşină mai nouă şi mai bună. Mulţi ar cataloga un astfel de om drept „sărac”. Însă El Pepe nu-i sărac. El este preşedintele în exerciţiu al Uruguayului şi este catalogat drept cel mai sărac preşedinte de ţară. Însă el este de altă părere: „Sunt numit cel mai sărac preşedinte, dar nu mă simt sărac. Săraci sunt aceia care muncesc doar pentru a-şi întreţine un stil de viaţă costisitor şi vor întotdeauna mai mult şi mai mult. E o chestiune de libertate. Dacă nu ai multe posesiuni, nici nu trebuie să munceşti toată viaţa ca un sclav pentru a le întreţine, prin urmare ai mai mult timp pentru tine” a declarat El Pepe într-un interviu acordat BBC . Acest om nu poartă niciodată cravată şi donează 90% din salariul său organizaţiilor caritabile. Sub conducerea sa, ţara a înregistrat un progres

continuare în pag. 5

continuare din pag. 4

economic încet, dar sigur.

Din perspectiva lui Dumnezeu, nu banii îl fac pe om fericit, nici mulţimea de prieteni, nici puterea politică. Dumnezeu ne-a creat ca să fim fericiţi atunci când facem bine semenilor noştri, nu atunci când primim ceva de la ei sau suntem lăudaţi pentru un lucru sau altul. Apostolul Pavel, când se despărţea pentru ultima dată de un grup de prezbiteri, le-a spus: „În toate privinţele v-am dat o pildă, şi v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi, şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuşi a zis: Este mai ferice să dai decât să primeşti” (Fapte 20:35).

Dumnezeu l-a făcut pe om în aşa fel încât acesta să nu fie fericit fără El, fără Creatorul care a suflat pentru întâia dată viaţa în trupul inert al părintelui nostru Adam. Degeaba încearcă săracii oameni să găsească fericirea, viaţa veşnică sau sensul vieţii în altă parte decât la Dumnezeu, pentru că El nu le-a pus nicăieri alt undeva decât lângă Sine. Mai este însă un lucru foarte interesant, cu tentă de ciudăţenie, pe care l-a programat Dumnezeu în om: indiferent dacă e bogat sau sărac, sănătos sau bolnav, înconjurat de prieteni sau singur, bine văzut de societate sau un anonim, talentat sau nu, tânăr sau bătrân, omul nu-i fericit decât dacă Îl are pe Dumnezeu. Oricine-ai fi, oricum ai fi, indiferent de situaţia în care te găseşti, poţi fi fericit dacă Îl ai ca prieten pe Dumnezeu. Şi asta pentru că El, pe lângă faptul că îţi este prieten, îţi oferă viaţa veşnică, o viaţă fără necazuri, durere, boală sau probleme. Dacă-L vei primi în casa ta, ca să fie prietenul tău, atunci şi El te va primi în casa Lui, ca să-I fii prieten veşnic.

Numele ei a fost Frances Jane Crosby (cunoscută în întreaga lume sub numele de Fanny Crosby). S-a născut în apropierea oraşului New York, la data de 24 martie 1820, în familia lui John Crosby, un urmaş al puritanilor care veniseră din Europa pe vasul Mayflower. Până la sfârşitul secolului XIX ajunsese cunoscută în toată America în mod special pentru imnurile pe care le-a scris – peste 8.000 de imnuri creştine, unele dintre ele fiind traduse în limba română şi cântate în bisericile protestante. Printre imnurile scrise de ea se numără: Sigur la Domnu-n braţe; Doamne, lângă crucea Ta; Spune-mi povestea iubirii; Ce fericire, am pe Isus; A Ta fie gloria.

Fanny a fost prima femeie care a luat vreodată cuvântul în Senatul Statelor Unite ale Americii, în 1843. La începutul anului 1844 a făcut parte dintr-un grup care a concertat pentru Congresul Statelor Unite, ocazie în care a recitat unul dintre poemele scrise de ea. Printre cei care au apreciat lucrul acesta a fost şi fostul preşedinte al Statelor Unite, John Quincy Adams. Fanny se împrietenise la un moment dat cu un tânăr de 17 ani, Grover Cleveland, cu care petrecea de multe ori seara. El scria poeziile pe care ea le dicta. În 1885 acesta devine cel de-al douăzeci şi doilea preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

Cunoscând aceste lucruri despre Fanny Crosby, care a murit în 1915, aţi putea s-o invidiaţi – prima femeie care a vorbit în Senatul SUA şi unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori de imnuri (versurile) din istorie. Ceea ce n-am spus încă despre ea este că, la doar câteva săptămâni de la naştere, s-a îmbolnăvit, tratamentul care i s-a aplicat afectându-i nervul optic – Fanny a fost oarbă toată viaţa ei. Însă n-a acceptat ideea că lucrul acesta trebuie s-o facă nefericită: din contră. Ea a militat pentru ajutorarea orbilor de către guvern (apărând în mai multe ocazii înaintea politicienilor) şi a slujit celor săraci şi în nevoie toată viaţa ei. Deşi era foarte cunoscută pentru imnurile pe care le scria, şi-a dorit ca lumea să şi-o amintească în postura de slujitoare a celor neajutoraţi.

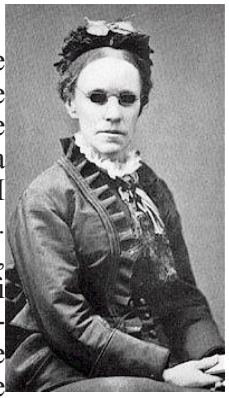

Fanny a fost o femeie credincioasă şi spunea următoarele cuvinte despre handicapul ei: „Se pare că Dumnezeu a intenţionat ca eu să fiu oarbă toată viaţa mea şi-I mulţumesc pentru lucrul acesta. Dacă mâine mi s-ar oferi vederea, n-aş accepta. Poate că n-aş mai fi cântat imnuri spre slava lui Dumnezeu dacă aş fi fost distrasă de lucrurile frumoase şi interesante despre mine”. Tu, dragă cititorule, ai putea să spui aşa ceva? Ai putea să-I mulţumeşti lui Dumnezeu pentru ceea ce eşti acum, pentru ceea ce ai? Dacă da, atunci ai făcut primul pas spre fericire, pentru că fericirea nu înseamnă să ai ceea ce-ţi doreşti, ci să îţi doreşti ceea ce ai. Fanny continuă: „când voi ajunge în ceruri, prima faţă care să-mi bucure privirea va fi aceea a Mântuitorului meu”.

Iată un prieten al lui Dumnezeu, iată o persoană care a ştiut să aplice în viaţa ei cuvintele lui Iov citate mai sus. Din perspectiva omului modern, ar trebui să fii, dragă cititorule, clasat în categoria oamenilor condamnaţi la nefericire, care n-au cum să fie fericiţi, oameni nedoriţi uneori. Şi pentru că alţii cred aşa, te-au convins, poate să crezi la fel. Însă e momentul să priveşti la tine dintr-o altă perspectivă – e momentul să te priveşti prin ochii lui Dumnezeu. Ştii cum te vede Dumnezeu?!?! O spune El Însuşi: „Pentru că ai preţ în ochii Mei, pentru că eşti preţuit şi te iubesc, dau oameni pentru tine şi popoare pentru viaţa ta” (Isaia 43:4). El Şi-a vărsat sângele într-o vineri, pe Tăpşanul Ţestei, pentru că ai preţ în ochii Lui, pentru că te iubeşte şi vrea să fii fericit. Priveşte-te azi prin ochii lui Dumnezeu şi spune, plin de curaj, că abia aştepţi să ajungi în Împărăţia lui Dumnezeu, unde să faci primul pas cu mâna ta în mâna lui Isus; prima voce pe care o vei auzi va fi a Mântuitorului tău. Când vei aştepta acest lucru şi vei crede că Dumnezeu este prietenul tău, vei fi fericit.

Când te uiţi în oglindă, dragă cititorule, ce vezi?!?! Dacă te priveşti prin ochii lui Dumnezeu, atunci vei vedea un om fericit. Fie ca Dumnezeu să-ţi dea fericirea şi aici, dar mai ales în Împărăţia Lui!

-sfârşit-

Datorii neachitate

Un mare latifundiar din Irlanda, în acelaşi timp un creştin devotat, a ţinut o predică oamenilor care lucrau pe moşia lui. Aceasta a fost foarte originală şi impresionantă, într-una din zile, el puse nişte afişe în locurile principale ale domeniilor sale cu următorul text: „Lunea viitoare între orele 10 - 12 mă voi afla în biroul vilei mele de la ţară. În timpul acesta sunt hotărât să achit toate datoriile pe care muncitorii de pe moşia mea le au. Aduceţi cu dumneavoastră toate conturile neachitate”.

Zile la rând acest anunţ a fost un subiect de comentarii pentru muncitori. Peste tot se vorbea de această ofertă neobişnuită. Unii o socoteau drept o propunere neinspirată, naivă. Alţii ziceau „aici este ceva la mijloc”, alţii erau de părere că moşierul ar fi înnebunit de-a binelea, căci cine a mai auzit vreodată ca un om cu o judecată sănătoasă să facă asemenea oferte de binefacere!

Când sosi ziua stabilită, nenumăraţi oameni se îndreptau spre biroul moşierului. Iar când se făcuse ora 10, în faţa biroului era adunată o adevărată mulţime de oameni. Exact după un minut, latifundiarul împreună cu secretarul său sosesc cu maşina şi, fără a scoate vreun cuvânt, intră în birou, după care închid uşa. Oamenii de afară încep o discuţie aprinsă: „Să fie ceva la mijloc, sau nu? Să fi luat în serios anunţul, sau vrea să-şi bată joc de noi? Poate că vrea să-i ducă de nas şi să-i umilească numai pe aceia care, în mod cinstit, îşi vor prezenta datoriile”. Alţii, la rândul lor, amintesc că semnătura lui proprie se află sub anunţ. Desigur că nu va abuza de propriul său nume ca să se facă nedemn de încredere pentru totdeauna.

În felul acesta se scurge o oră întreagă, fără ca măcar un singur om să fi intrat pentru a-şi prezenta conturile neachitate. Iar când vreunul sfătuia pe un altul ca totuşi să încerce să intre, acesta primea răspunsul: „Eu nu am aşa mari datorii ca tine... Eu n-am nevoie... încearcă tu mai întâi...” Şi aşa se scurgea timpul preţios...

În cele din urmă se făcuse ora 11.30, când o pereche de oameni vârstnici, care locuiau la hotarul cel mai îndepărtat al moşiei, se apropie de biroul moşierului. Bătrânul ţinea în mână o legăturică de conturi şi facturi. Cu vocea tremurândă el întrebă pe un oarecare: „Este adevărat, vecine, că moşierul plăteşte toate conturile celor ce vin acum la el?” Dar răspunsul dispreţuitor sună: „Eu cred că totul este numai o şarlatanie!” Când cei doi bătrâni au auzit aceste vorbe, li s-au umezit ochii de lacrimi, iar femeia zise ca pentru sine: „Şi noi credeam că este adevărat, ne bucuram că putem muri fără datorii”.

S-au întors să plece necăjiţi, când cineva le strigă: „Încă n-a încercat nici unul. De ce nu mergeţi înăuntru?” Atunci îl iau pe moşier pe cuvânt şi cu sfială deschid uşa şi intră în birou. Acolo li se spune: „Bun venit”. Ca răspuns la întrebările îngrijorate, dacă anunţul este adevărat, secretarul răspunse: „Credeţi dumneavoastră că domnul moşier v-ar putea înşela? Daţi-mi toate conturile neplătite!” Ei le-au prezentat pe toate. Sumele au fost adunate Ia un loc şi primesc un cec semnat de moşier.

Cu inima săltînd de bucurie, ei vor să părăsească biroul: „Vă rog să mai rămâneţi aici încă puţină vreme, până ce biroul se va închide la ora 12”. La care ei răspund că afară aşteaptă mulţi să li se spună că oferta este adevărată. Moşierul însă rămâne la hotărârea sa şi spune: „Dumneavoastră m-aţi luat pe cuvânt şi aţi intrat. Şi cei de afară trebuiau să facă acelaşi lucru, dacă voiau să le fie plătite datoriile”.

Aşa treceau preţioasele minute... Mulţimea de afară se uita neliniştită spre uşă. Nici unul nu îndrăznise să apese pe clanţa uşii şi să intre, cum au făcut cei doi bătrâni.

În fine, la ora 12 fix, perechea de bătrîni iese afară cu feţele radiind de bucurie. „Şi-a ţinut cuvântul?”, întrebă mulţimea pe cei doi. „Da, uitaţi-vă, aici este cecul preţios ca aurul curat!” „De ce n-aţi venit imediat afară, ca să ne spuneţi şi nouă?” „Moşierul ne-a rugat să aşteptăm înăuntru, pentru că şi voi trebuia să-l credeţi pe cuvânt şi să intraţi tot aşa cum am intrat şi noi”.

Scurt timp după aceea, iese şi moşierul urmat de secretarul său şi se grăbesc spre automobil. Ei sunt asaltaţi de către mulţime, oamenii întind spre ei conturile neachitate. Unii strigă nerăbdători: „Nu vreţi să ne achitaţi şi nouă datoriile, cum aţi făcut cu cei doi?” Dar în timp ce moşierul se urcă în maşină, se mai întoarse o dată spre oameni şi spuse: „Acuma este prea târziu. Aţi avut prilejul şi suficient timp. Eu v-aş fi achitat toate datoriile voastre, însă voi nu m-aţi crezut”.

„Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui.” (Eclesiastul 3: 1), însă spre deosebire de acest moşier, Dumnezeu îi trimite pe cei ce au crezut să spună tuturor: „Duceţi-vă... şi învăţaţi-i...”. ***Îl credem pe cuvânt?*** *Curând se vor auzi cuvintele: „S-a sfârşit”, sau cum a zis moşierul „Acuma este prea târziu”.*

Mica enciclopedie de sănătate - E bine să știm

Stomacul - prieten sau dușman al sănătății (II)

Articol semnat de **Mârzac Diana - Maria**
Asistent Director Fundaţia Alinare

Când vine vorba de alimentație, întrebarea potrivită este ”ce este mai bine pentru corpul meu?”, nu ”ce este mai ușor, sau mai la îndemână?”. De cele mai multe ori ne îngropăm în atâtea prejudecăți privind costul ridicat al produselor sănătoase (dacă stăm totuși să le punem în balanță cantitatea și mai ales calitatea, vom constata că sunt aproximativ la egalitate, ba chiar mai ieftine decât cele nesănătoase). Ne gândim că nu știm să pregătim o rețetă vegetariană și că poate fi foarte greu (astăzi mass-media abundă în demonstrații simple, la fel și cărțile de rețete, care, spre deosebire de cele carnivore, reduc foarte mult din timpul petrecut în bucătărie). Ne este teamă de a nu deveni rahitici (la adulți osteomalacie) - o boală ce decalcifiază oasele și le deformează, lipsa vitaminei D - teamă justificată doar în cazul în care persoana nu ține seama de respectarea meselor și de combinarea paletei colorate de alimente: fructe, legume, leguminoase, oleaginoase, semințe, cereale; să nu uităm că și persoanele carnivore pot suferi de această boală. Pentru a păstra calitățile nutritive ale vitaminei D trebuie să ținem cont și factorii exteriori precum căldura, lumina, mediul acid, oxigenul, exercițiul fizic și asimilarea calciului.

Pentru o mai bună digestie, să nu mâncăm imediat după ce am făcut efort fizic, deoarece sângele se află atunci în circulație, în mușchi, și deci va îngreuna digestia. Să așteptăm cel puțin o oră pentru a lua masa. În acest fel ne asigurăm o relaxare a mușchilor, o bună circulație a sângelui și o poftă sănătoasă de mâncare.

Să ne obișnuim să mestecăm încet, pentru că astfel evităm ingerarea de aer, care duce la balonare. După o masă bogată (care de cele mai multe ori ar trebui evitată), nu e recomandat să lenevim în pat, mai ales dacă avem probleme cu digestia. E bine să facem o scurtă plimbare și să ne înviorăm plămânii cu un aport de oxigen.

Există câteva ”reguli de aur”, în ce privește evitarea suprasolicitării stomacului, prin folosirea unor obiceiuri simple, dar la îndemână, care se dovedesc a fi de ajutor atât pentru stomac cât și pentru alte organe: dantură, elasticitatea corpului (o talie normală), etc:

- Mănâncă la o masă doar o porție și nu umple farfuria până la refuz. Stomacul ne spune la fel ca și conștiința cât poate duce, însă de cele mai multe ori sărim peste sfaturile lui sfioase pentru a ne satisface pofta (care se naște în creier, nu în stomac și care ține de firea cea rea care există în fiecare dintre noi), în detrimentul sănătății și deci în detrimentul nostru,

- Pentru a controla mai bine porțiile, mănâncă în farfurii mai mici; astfel, te vei sătura cu mai puțin. Dacă te vei scula de la masă flămând (cu dorința de a mai mânca), poți ști că ai ascultat de legile propriului organsim, pentru că acesta are posibilitatea de a digera relaxat o cantitate suficientă de hrană pe care să o poată distribui uniform în întreg corpul. Supraaglomerarea stomacului, este ca și când ai intra într-o fabrică, și ai avea mai mult produs brut decât lucrători. Tensiunea resimțită de aceștia și rentabilitatea lucrului lor va avea de suferit dacă acest lucru se repetă nu doar o dată pe zi, ci la fiecare 2-3 ore, și chiar pe tot parcursul zilei, non-stop. Produsul prelucrat în aceste condiții va fi de proastă calitate, și va fi mai mult decât necesar pentru a putea fi scos pe piață, ceea ce înseamnă că va fi depozitat și posibil, dacă va fi lăsat vreme îndelungată, se va uza și va deveni un risc pentru întregul depozit. Stomacul se comportă ca în această uzină complexă. De asemenea, dacă pe piață se cere un anumit produs, uzina va fabrica acel produs pentru satisfacerea pieței. Dacă însă pentru obținerea produsului nu sunt folosite alimentele corespunzătoare, fabrica va suferi pierderi, prin faptul că acesta nu va fi asimilat de piață și va fi depozitat necorespunzător. De aceea este foarte importantă durata dintre mese, calitatea alimentelor și cantitatea lor.

- Fă-ți un ritual după masă: spală-te pe dinți, mestecă o gumă fără zahăr, bea un ceai cald. Astfel, înlături impulsul de a mai ronțăi ceva după masă. Trebuie specificat că există persoane cărora medicul le recomandă mese mai dese. Și pentru ei este recomandată abținerea de la ”ronțăit” în pauzele dintre mese. Singura condiție este păstrarea

continuare în pag. 8

continuare din pag. 7

unor ore fixe de masă.

Sănătatea stomacului d-voastră și al meu este foarte importantă nu doar datorită faptului că este organul principal prin care ne putem hrăni, dar și datorită faptului că este organul principal prin care corpul primește nutrienții necesari pentru a menține celelalte organe în stare bună de funcționare! Ca și celelalte sisteme, și sistemul imunitar depinde de acest organ. ”Celulele -soldat” care apără organismul au nevoie de hrană sănătoasă, crudă sau preparată, dar care să le asigure puterea și vigoarea. Ele slăbesc prin consumul de dulciuri, produse care provoacă dependență, și produse obținute din carne, comportându-se în acest caz ca un soldat aflat în stare de ebrietate în postul său.

Creierul, de asemenea necesită minerale, vitamine și glucoza (din zaharurile lente-asimilate din pâine, paste, făinoase, orez - și nu din cele rapide - zahărul rafinat, produsele de patiserie, ciocolata - absorbite rapid de organism), uleiul (neuronii, principalele celule ale creierului, sunt înconjurați de o membrană fluidă care îi protejează și îi separă între ei. Această membrană este compusă din doi acizi grași esențiali, prezenți în cantitate mare în uleiul din germeni de grâu, de rapiță, de nucă și de soia), proteine, aminoacizi.

Beneficiile unui stil de viață sănătos și ale unei alimentații sănătoase, deci ale unui stomac sănătos, se răsfrâng asupra întregului organism:

- Trăim mai mult,
- Arătăm și ne simțim mai tineri,
- Avem mai multă energie (de cele mai multe ori aceasta este stimulată prin exercițiu, alegerea de a fi o persoană activă),
- Pierdem surplusul de greutate,
- Reducem din valoarea colesterolului sanguin,
- Prevenim și chiar reducem riscul bolilor de inimă, prin facilitarea unei circulații neperturbate a sângelui prin artere,
- Reducem riscul de cancer de prostată, de sân și altele,
- Ne păstrăm vederea și în anii din urmă ai vieții,
- Prevenim și tratăm diabetul,
- Evităm intervențiile chirurgicale (la care am putea apela doar în cazuri extreme),
- Reducem enorm nevoia de tratament medicamentos,
- Vom păstra oasele puternice,
- Evităm impotența,
- Evităm accidentul vascular cerebral,
- Prevenim depunerea de pietre la rinichi,
- Ferim copiii de diabet tip 1,
- Reducem ocaziile de constipație,
- Scădem tensiunea sângelui,
- Evităm boala Alzheimer,
- Învingem artrita,
- și multe altele.

A mânca trebuie să fie o experiență plăcută și lipsită de griji.

Atunci când cumpărăm un produs electrocasnic, de obicei îl cumpărăm în ideea că ne vom folosi de el ani buni. Dacă vom utiliza aparatul conform instrucțiunilor, acesta ne va fi util un timp mai îndelungat decât ne asigură garanția. Dacă însă nu respectăm instrucțiunile, așteptările noastre cu privire la durata folosirii lui vor fi nevoite să scadă. Același lucru este valabil și în cazul dietei și alimentației. Cu cât ne tratăm stomacul mai potrivit cu instrucțiunile de folosire, cu atât vom avea o viață mai îndelungată (aceasta în interdependență și cu alți factori, bineînțeles).

Un mit pe care îl întâlnim deseori este acela că ”dacă ai pornit pe o cale, trebuie să mergi pe aceasta”, nu este valabilă nici în domeniul științei, nici în viața de zi cu zi și nici în cazul unei anumite diete. Există progrese înregistrate în atât de multe domenii, cunoștințe noi, care necesită deschidere pentru a fi primite și practicate. Acestea nu sunt o povară, ci ne scapă de o povară, de povara prejudecăților pe care lumea în care trăim le emană tacit.

Noi suntem cei care facem din stomacul nostru un aliat sau un dușman.

Nu suntem făcuți pentru a mânca, nu acesta este scopul nostru, însă hrana pe care o mâncăm este făcută pentru a ne menține viața și a ne oferi cadrul favorabil pentru dezvoltare sănătoasă și pentru atingerea scopului pentru care am fost creați.

De aceea este bine să ne cunoaștem limitele, legile organismului, este bine să ne bucurăm de o hrană simplă dar sănătoasă și să adăugăm la aceasta păstrarea darului sănătății în fiecare aspect al vieții și ființei noastre, pentru că și acest lucru va reflecta ascultarea de Dumnezeul Creator.

Să ascultăm îndemnul Scripturilor care spun:” Mai bine un prânz de verdețuri și dragoste, decât un bou îngrășat și ură”(Prov.15:17)

În încheiere, vă doresc multă înțelepciune, cumpătare în pregătirea și consumarea hranei, multă sănătate și o viață frumoasă alături de cei dragi!

-va urma-

...::: Un mod de viață: Asociația „Ridică-te și umblă” :::...

Ridică-te și umblă... dar spre ce? (III)

Unul din cinci

GEORGE UBA - președinte
asociația „Ridică-te și umblă”

Când eram de cinci ani am rămas singur acasă. Bunicii au plecat la câmp, iar eu, fără asistență, trăiam fericirea libertății totale. Adică, îmi imaginam că puteam să fac orice. După ce am încercat câteva borcane cu dulceață, am zis să sting setea cu o sticlă de must de struguri, dar nestăpânind bine băutul din sticlă, jumătate din conținut am vărsat pe haine. Și ce dacă? Trebuia să probez orice bucurie care îmi trecea prin minte. În cele din urmă, supraîndulcit, am găsit o joacă distractivă. La noi la țară clanța ușii cădea pe un pătrat din platbandă. Ce mi-am zis: să bag mâna mea micuță în pătratul acela și, cu chiu cu vai a intrat. Când s-o scot n-a mai ieșit. ”Doar n-am s-o ți-o las ție”, i-am zis eu bucății aceleia de metal. Dar nici gând să iasă. Atunci dă-i plâns și jale. Nimeni nu m-a auzit. Muștele și viespile dădeau roi în jurul meu, căci bluza și pantalonii erau îmbibați de must dulce. Am adormit atâtnat cu mâna captivă în acele cătușe ale ușii. Așa m-a găsit bunicul. Și-a dat seama cât de gravă era situația pentru că mâna se umflase și se înnegrise. După ce a încercat fără succes să mi-o scoată, s-a repezit în bucătărie și a venit , cu ce credeți? Cu ulei. Mi-a uns mâna și ușor mi-a tras-o până a ieșit. Bunicul a strâns repede cioburile de la sticla de must pe care am spart-o, a legat borcanele cu dulceață la loc, a șters petele risipite peste tot, apoi m-a spălat și schimbat cu alte haine. Când a terminat a venit bunica. Ne-a găsit pe amândoi stând pe câte o buturugă nu departe de locul unde am fost prizonier. Bunica nedumerită de cumințenia mea, l-a întrebat pe bunicul dacă am fost cuminte. Inima îmi era cât un purice. Totul depindea de ce spune bunicul. ”Lasă băiatul în pace! Nu vezi că este cuminte? Vezi vreun deranj pe undeva?”. După un control de rutină, bunica nu a găsit ceva cu care să mă incrimineze. Am venit prin spatele bunicului și l-am îmbrățișat de bucurie că m-a salvat... a doua oară.

Dincolo de statistică

Unul din cinci oameni din România suferă de un anume tip de dizabilitate. Unele sunt evidente, altele sunt mai puțin observabile. Toate însă vorbesc de o suferință între suferințe, de o dramă între alte drame, de un accident aparte. De la acel moment, de obicei viața curge altfel. Nu puțini dintre cei captivi în această suferință au avut gândul suicidului, și nu puțini chiar l-au încercat. Alții s-au retras din comunicare și s-au izolat, dublând durerea. Depresia, lipsa de dorința de a trăi sau revolta față de Dumnezeu, care parcă ar fi putut face ceva și nu a făcut, înnegresc orizontul oricărei speranțe. Pe deasupra mai există și un stigmat al oamenilor ”fără probleme”, care ignoră nevoile celor cu dizabilități sau, insensibili, trec pe lângă ei ca și când ar fi vinovați de ceva anume de nu participă și ei la bunul mers al societății. Unul din cinci poartă cu el o povară, care parcă crește cu fiecare zi. Deodată viața acestor oameni, care fac milionul în această țară, se simplifică și din ce puteau să facă cândva sau ar fi putut face, acum fac foarte puțin, încercând doar să supraviețuiască. Mulți sunt în spatele zidurilor unei case mai mari sau mai mici, ascunzându-și dizabilitatea, sau nefiind nimeni să-i scoată în zgomotul străzii. Cei care nu văd dintr-un motiv sau altul, însoțiți sau nu, îi enervează pe șoferii grăbiți, care ar vrea să treacă mai repede spre destinația lor totdeauna urgentă. Câți le cunosc viața, nevoile, durerile, bucuriile, dacă sunt, visurile, speranțele, așteptările? Și, oare, ce-ar putea face ei ca să devenim mai înțelepți, mai maturi, mai sensibili, mai profunzi și mai fericiți? Dar oare, cei valizi, ce-ar putea face pentru cei care și-au prins viața într-un clește al durerii? Trei întrebări, din care acum ne interesează doar a doua întrebare.

Iată un răspuns!

La întrebarea: *”Și ,oare, ce-ar putea face ei ca să devenim mai înțelepți, mai maturi, mai sensibili, mai profunzi și mai fericiți?”*, răspunsul vine și trebuie să vină pe câteva căi care se împletesc în final pentru a deveni un singur drum.

În primul rând, povestiți-vă viața cu întreaga ei dramă atât cât vă permiteți. Există o mare lecție în ceea ce vi s-a întâmplat și dacă ați depășit momentul critic și acum trăiți cu speranță și încredere, cu curaj și cu asumarea dizabilității, care nu depreciază normalitatea, atunci veți putea ridica pe mulți dintre cei care cred că nu mai are sens viața. Prin ceea ce defrișați în fața ochilor celor care nu au trecut pe unde ați trecut voi, puteți să descoperiți multor oameni cum se împing limitele și cum se depășesc obstacole de netrecut. Cum se formează un caracter în ciuda durerii și limitelor. Trimiteți la revistă istoria vieții voastre care va însemna un medicament pentru unii care au pierdut pofta de viață.

În al doilea rând, comunicați cu oricine puteți comunica, ca să dovediți că sunteți tovarăși la relații care zidesc suflete în prietenie, încredere și parteneriate de valoare. Orice discuție sănătoasă pe care o inițiați telefonic, sau față către față, vă ancorează în realitatea vieții, căci comunicând vă comunicați. Vă transmiteți viața celuilalt ca să se folosească de ea pentru o construcție cât mai bună în gânduri și fapte.

În al treilea rând, purtați cu voi o viziune. Faceți ceva măreț pentru oameni, de-acolo, din scaunul cu rotile, din spatele ochelarilor fumurii. Ocupați-vă de un proiect de suflet, făcând bine cuiva, purtând de grijă cuiva, rugându-vă pentru ceilalți, chiar daca sunt valizi și-și poartă singuri de grijă. Militați pentru valorile adevărate spunându-vă apăsat părerea cea bună și cerească. Cântați cât mai frumos, spuneți cuvinte din Carte cât mai curat, vorbiți altora în spitale și școli de cum să-și ordoneze pașii ca să nu se frîngă în plăceri nenorocite.

Folosiți experiența durerii care v-a prins prizonieri pentru o vreme din punct de vedere fizic, pentru a vorbi despre libertatea sufletului, care garantează refacerea totală atunci când Ziditorul va veni și va răsplăti pe cei care au lucrat spre binele altora. Uleiul Duhului Sfânt vă va elibera sigur așa cum am fost și eu eliberat de captivitatea la care am contribuit.

Tu, unul din cinci, fii profesorul de viață pentru ceilalți. Spre binele altora trimite povestea ta de viață. Dumnezeu are nevoie de ea. Ca să fii salvat de două ori.

ÎI DĂM SLAVĂ LUI IISUS

dedicată **fam.**
Marinescu Vica și Nelu.

Primăvară, primăvară,
Aduci flori de sălcioară.
Zambile și brebenei,
De salcâm și ghiocei.
Lalele și micșunele,
Flori de măr și viorele.

Ninge cu flori de cais,
Îi dăm slavă lui Iisus.
Veșnic cu Creatorul locuiești,
Credincioșii întotdeauna ocrotești.
Dă-ne lumina Duhului Sfânt,
Să facem bine pe pământ.

Trandafirul înflorește,
Omul pe Fiul slăvește.
Se înalță spre soare crinii,
Mulțumesc Tatălui copiii.
Primesc cununi de lăcrămioare,
Domnul dăruiește binecuvântare.

Mincă Elena Gabriela
Alexandria

POEM DE IUBIRE

Două vieţi şi chiar mai bine,
Te-aş iubi doar cum ştiu eu,
Tu eşti singura-mi menire,
M-ai întors la Dumnezeu.

Doar prin farmecu-ţi şi chipu-ţi,
Ai lăsat urme adânci,
Tu-mi eşti doar îndestulare-mi,
Şi izbânzi în clipe dulci.

Două ierni şi chiar mai bine,
Tu m-ai încălzit în foc,
La un foc de har perpetuu,
Mi-a stat inima în loc.

Două zile fără tine,
Sunt pustii de nu dai glas,
Te-nţeleg că taci ştiu bine
Doar iubirea-ţi are ceas.

Două nopţi cu fleru-ţi sincer,
Îl prefaci în cutezări,
Luna adună clar de pace,
Inimi, stele-n sărutări.

Zâmbetul tu mi-l petrece,
Clipe-s sfinte lângă tine,
Tu alini a mea iubire,
Tu Zeiță-n nemurire…

Diaconu Liviu Aurel

SUNT UN MONSTRU

Sunt un monstru adormit;
Dar când m-oi deștepta
Am să te înghit.
Sunt un lac, rece, adânc
Cu unde misterioase
În ape te scufund.
Sunt un munte înalt
Cu stânci inaccesibile
Cu păduri întunecoase.
Sunt o Fata Morgana
Care te ispitește în DEȘERT
Cu chemările ei feciorelnice.
Sunt genunea în care cazi
Și-n foc te pârjolesc
Cu sărutări fierbinți.
Sunt ochii ierbii fragede
Care te privesc, așteptatule
Și o să te mântuiesc!
În tumultul ienilor albe
Vei îngheța așteptându-mă
Eu te voi încălzi.
În arșița verii caniculare
Vei cere apă să bei
Și-ți voi da însetatule!
În toamna cu păduri
De mesteceni
Voi adormi în covorul
De frunze căzute
Eu te voi legăna, iubitule.
În primăvara asta, specială
Vei veni în pragul casei mele;
Vei asista la deșteptarea mea
- Păzea!
De mine nu vei scăpa;
Sunt un monstru
Care te-o îmbrățișa!

Gheordănescu Maria
Cobadin (Constanța)

PRIMĂVARA

Iată că luna martie la noi iar a venit,
Și odată cu ea tu, primăvară, ai sosit,
Zăpada începe din nou să se topească
Și natura începe iarăși să renască.

Iarbă de sub zăpadă scoți capul din nou
Ghioceii înfloresc, oferind un frumos tablou,
Când spunem primăvară, spunem speranță
Căci din nou natura va fi plină de viață.

Primăvara înseamnă și multă bucurie,
Și cu tradiționalul mărțișor la noi vine,
Ne învață unii pe alții ca să ne iubim
Și mărțișoare cu drag să ni le oferim.

Popescu Nicoleta
Bughea de Sus (Argeș)

TE IUBESC

Te iubesc Doamne Isuse,
Te iubesc precum albina,
Când își duce în stup comoara,
Te iubesc Doamne Isuse,
Te iubesc precum o rază
Ce sărută în zori petala.
Roua tremurând de spaimă,
Dulce soare luminos
Se arată cu o geană
Îmbrățișând pământul tot.
Te iubesc Doamne Isuse,
Te iubesc mult, mult de tot.

Sorinel Vlad
Bumbești-Jiu (Gorj)

ÎNGERUL MEU

Soției mele
Ana Maria Dămoc

Ești înger pentru mine,
Ești înger ceresc
Și din toată inima
Îți spun că te iubesc.
Tu ești a mea soție
Și te iubesc mult
Eu vreau să fiu cu tine
Până la sfârșit.
Soția mea cea scumpă
Eu pe tine te iubesc
Și promit că niciodată
Nu o să te rănesc.

Iulian Paraschiv

NEVOIE DE CINEVA

versuri dedicate lui
Iulian Paraschiv cu toata iubirea
ce vesnic i-o voi purta

Fiecare dintre noi simțim
Nevoia unei atingeri tandre
Fiecare dintre noi
Avem nevoie de cineva,
De un suflet cald adevărat -
Care să ne fie mereu aproape -
Cu care să împărtășim
Necazurile, bucuriile...

Și ne bucurăm când -
Privind cu speranță, înainte -
Acel cineva există... undeva!!!

Eu te-am găsit
Sunt sigură ca niciodată
Port în inimă și pe deget dovada
Fii sigur de iubirea mea,
Ești pentru mine totul
Și-n orice clipă
Te vreau în viața mea
Nu pentru o zi
Nu pentru o iarnă
- ci pentru totdeauna!!!

AnaMaria Damoc

DOR DE MAMA

în memoria **măicuței mele**

Pe pământ o tânără femeie
își sterse o lacrimă ce o avea
în gene,
Și spuse o ultimă dorință ce-i
ardea inima din piept.
-O Doamne Rege al întregului
univers, o rogu-Te dă-mi și mie
o fetiță, știu că Tu poți.
...De undeva din abis s-a desprins
o floare mică de cristal.
Și a alunecat printre miliarde de
stele și planete...
Oprindu-se jos pe pământ... și
luând formă umană.
Fu dăruită tinerei femei de
Însăși Dumnezeu.
Tânăra mamă i-a zâmbit
copilei și a strâns-o cu mult
drag la pieptul său.
...Era atat de minunat în brațele
măicuței ei,
Vroia să stea așa o Veșnicie
îmbrățișate mamă și fiică.
-Eu sunt micuța floricică
de cristal ce s-a desprins
cândva din abis...
Sunt răspunsul rugăciunilor
măicuței mele.
Acum eu sunt jos pe pământ
iar mama mea este sus printre
îngerii și floricele de cristal.
Iar acum eu mai am o
ultimă dorință.
-O Doamne Rege al întregului
univers, adu rogu-Te ziua
în care mă voi reîntâlni cu a
mea măicuță.
Și vom fi împreună o Veșnicie.
Știu că Tu poți.

Mariana Lucuța
Recaș (Timiș)

PRIMĂVARĂ

Primăvară, primăvară,
O tu vino iară
Să putem zburda iară afară
Ciripit de pasări s-a auzit
Și relele iernii să uităm
Dar amintirea
Celor pierduți de noi
Bunic, unchi, mătușă,
Tată, frate, prietenă.
Vor fi mereu cu noi
Iar primăvara
Va bucura puțin
Arcușul frânt
Al sufletul nostru.

Angi Papuc - București

FRĂȚIORUL MEU

în memoria lui **Cătălin Mocanu**

Frățiorul meu scump și drag
Ai lăsat lumea și ai plecat.
Amândoi ne-am născut fără noroc.
Am avut o cruce grea.
Dar mereu am luptat cu ea.

Și ne-am încurajat mereu.
Frățiorul meu când ne-a fost greu
Dar acum nu ai mai luptat.
M-ai lăsat singură și ai plecat.

Mă rog la bunul Dumnezeu.
Să fii îngerul meu mereu.
Când îmi este greu,
Să mă sprijini mereu.
Când sufletul mă doare,
Să vii la mine frățioare.

Când capul pe pernă pun.
Și lacrimile îmi curg,
Tu să fii la căpătâiul meu.
Și să mi le stergi mereu
Cu drag te voi păstra în inimioara mea.

Jeni Mocanu - București

MĂICUȚA MEA

pentru **mama** d-lui Burcea
și **pentru toate mamele din lume**

Din roua dimineţii florile le-am cules
Cu dragoste le-am sărutat.
Un buchet am adunat și mamei i-am dat

Pentru nopțile nedormite
Pentru zilele nefericite
Pentru lacrimile vărsate
Ție mamă ți le dăruiesc pe toate

Măicuța mea scumpă și dragă
Pentru tine mă voi ruga viața toată
Că ești mamă dragă mai dulce ca mierea
Tu cu grijă m-ai ajutat, și de rele m-ai
apărat.

Chiar și acum când îmi este greu
Mamă tu ești sprijinul meu.
Nici o bogăție din lumea întreagă
N-o poate înlocui pe mama mea dragă

Chită Adriana - Bacău

MAMA MEA

Pe brațul ei mă legăna
Cu nani, nani m-adormea
Să-mi fie somnul mai uşor
Mama mea.

Iar când o boală mă încerca,
Ea nopți întregi mă priveghea
Să-mi fie somnul mai uşor,
Mama mea.

Eu n-aş putea să o uit pe ea,
Pe mama bună mama mea
Ce binele mereu mi-l vrea,
Mama mea.

Andreaş Dan - Zalău

MAMA MEA

Mama mea cea dragă
Bat la ușa ta îndată
Cu inima-ndurerată
La tine alerg mamă dragă.

Nu da plânsul meu uitării
Scumpa mea măicuță
Că-s cuprinsă de slăbiciune
Cer putere-n a mea rugăciune.

Prințesa mea ești mama mea
Toată viața tu vei sta
Toată viața îți mulțumesc
Pentru că tu spatele mi-ai întors.

Mi-am dorit a mă iubi
Mamă tu n-ai aflat
Sufletul ce l-ai alungat
Pentru că te-am iubit cu adevărat.

Văd chipul tău în inima mea
Văd cum plângi și suferi mereu
Pentru că acum e timpul tău
Să plângi după sufletul meu.

Atâția ani mama mea
Am plâns, am suferit,
Am încercat a-ți arăta
Iubirea din inima mea.

Oricât voi încerca
Pe tine a te uita
Nu voi putea
Pentru că ești
Și vei fi mama mea.

Axenie Viorica - Buda (Prahova)

.....Anunţuri de la cititori..... .....Anunţuri de la cititori..... .....Anunţuri de la cititori.....

Iordache Ionel Marius – Viişoara (Constanţa)

În urmă cu ceva timp mama a făcut o comă diabetică, iar apoi a făcut operaţie la rinichi (i s-a scos un rinichi). Pentru operaţie mama s-a împrumutat de bani. Fac un apel călduros pe această cale ca oricine ne poate ajuta să ne contacteze la **0734-750257**.

Mulţumesc tuturor!

Florin - Mureş

Vând bicicletă medicală ultra performantă, în stare perfectă de funcţionare (a fost foarte puţin folosită, este aproape nouă). Bicicleta este dotată cu următoarele: afişează km parcurşi, pulsul, caloriile scăzute, etc. Preţul fix este de 300 RON. Tel.: **0743-470078**

Vând scuter electric pe 4 roţi (tip maşinuţă) pentru persoane cu dizabilităţi. Scuterul funcţionează pe baterii, cu posibilitatea de a fi încărcate la priză normală 220 V, şi este în perfectă stare de funcţionare. Preţul fix este de 2.000 RON. Tel.: **0743-470078**.

Mitică

Vă rog din suflet, cine are şi binevoieşte să îmi doneze o bicicletă pentru gimnastică, sunaţi la nr. **0747-364283.**

Consilier juridic Georgeta-Mihaela Sima - Fundaţia Serafim - Consiliere juridicã gratuitã

Juristul Fundaţiei Serafim Georgeta-Mihaela Sima oferă consiliere juridicã gratuitã venind în întâmpinarea persoanelor cu handicap şi a celor care nu au posibilitatea financiară pentru rezolvarea problemelor de ordin juridic. Dorinţa noastră este de a vă ajuta în luarea unor decizii care să se bazeze pe o informaţie corectă şi care să vină în sprijinul tuturor celor care necesită un sfat juridic eficient, în special al persoanelor cu handicap. Ne puteţi scrie pe adresa: Fundaţia Serafim pt. doamna jurist **Mihaela Sima Str. Libertăţii, bl. 6, ap. 50, Jud. Neamţ, Loc. Roman, Cod 611015** sau e-mail: **office@fundatiaserafim.ro**

Nr. telefon consilier juridic Mihaela Sima: **0769-504768**

Ghidănac Marian - Bucureşti

Vând Volkswagen Şaran, an de fabricaţie 1996, cutie automată cu adaptare manuală, 7 locuri, cilindree 1984, nu necesită taxă de mediu, 222.500 km., preţ 5.000 euro. Tel. **0723-886844**

Marius Budei & Ana

Suntem copleşiţi profund pentru trecerea în nefiinţă a prietenului nostru Bârsan Sorin. Dumnezeu să îl aibă în pace

Nota redacţiei: Responsabilitatea corectitudinii informaţiilor din anunţuri, aparţine în totalitate autorilor!

.....Anunţurile redacţiei..... .....Anunţurile redacţiei..... .....Anunţurile redacţiei.....

RUGĂMINTE REUATĂ

După cum ştiţi, revista o trimit deja de mulţi ani şi în format electronic, prin e-mail, mai exact zis: în format pdf. Primirea prin e-mail are mai multe avantaje (primirea mai devreme cu câteva zile, toată revista color, claritate a imaginilor, etc.) şi un dezavantaj (nu poate fi citită decât pe computer sau altceva asemănător). Părerea mea de rău constă în faptul că nu o primiţi mai mulţi dintre voi prin e-mail. Fac un apel la voi, cei ce aveţi computer, acces la internet, adresă de e-mail, trimiteţi-mi pe adresa mea de e-mail (aurelsda@yahoo.com) un scurt mesaj cu numele, adresa poştală şi adresa de e-mail, astfel încât să o puteţi primi şi pe e-mail, în format electronic, digital.

Subliniez: toţi cei care îmi veţi da adresa de e-mail veţi primi revista şi în format tipărit şi în format electronic! Momentan 70 de persoane cu dizabiltăţi o primesc în felul acesta. (O primesc în ambele formate, deoarece, în general, o dau şi altora s-o citească)

Însă dacă printre voi, cei care aveţi acces la internet, sunteţi şi persoane care o citiţi numai voi şi nu aveţi nevoie de ea şi în format tipărit, încercaţi să o primiţi numai în format electronic. Poate vi se pare o măsură măruntă, însă la fiecare 100 de reviste netipărite şi neexpediate, economia se poate ridica la multe milioane pe an:

- **100 reviste netipărite şi neexpediate – 1.580 lei / an (15.800.000 lei vechi / an);**
- **200 reviste netipărite şi neexpediate – 3.160 lei / an (31.600.000 lei vechi / an);**
- **300 reviste netipărite şi neexpediate – 4.740 lei / an (47.400.000 lei vechi / an);**
- **400 reviste netipărite şi neexpediate – 6.320 lei / an (62.400.000 lei vechi / an);**
- **Etc.**

Până acum 186 prieteni, înţelegând nevoia mare de a face economii, au renunţat la a o mai primi în format tipărit, primind-o doar în format electronic.

Vă mulţumesc din toată inima.

IMPORTANT!

Reînnoiesc rugămintea de a trimite adrese ale semenilor şi prietenilor noştri cu handicap locomotor care, ca şi noi, trec prin aceleaşi frustrări, dezamăgiri, descurajări şi lupte sufleteşti.

Este frumos să ne bucurăm împreună de această revistă, de informaţiile pe care le conţine, de aceste articole deosebite, scrise de oameni deosebiţi.

ATENŢIE!!!

Vă rog mult, nu mai trimiteţi anunţuri, felicitări sau orice altceva pe mess sau pe Facebook. Există riscul mare să nu le vedeţi publicate! Trimiteţi prin scrisori, sms, e-mail sau telefonic.

.....Să ne rugăm pentru..... .....Să ne rugăm pentru..... .....Să ne rugăm pentru.....

Avem un Dumnezeu atât de iubitor şi de dornic de a ne răspunde la rugăciune, încât ar fi o lipsă de înţelepciune de a nu asculta de îndemnul Său de a ne ruga unii pentru alţii.

În plus, aceasta arată nu numai că avem încredere în El, ci şi că simţim unul cu celălalt, că ne pasă.

Să ne rugăm pentru Ana Damoc, Adriana, Andrea, Francisca, Petcu Elena, Claudia. Dumnezeu să le ajute în toate nevoile lor și să le asculte rugăciunile.

Kerekes Ibolya - Alba

Să ne rugăm pentru sponsori, pentru d-ul Burcea și familia sa și pentru toți cei ce primesc revista. Să ne dea Dumnezeu sănătate și multă putere de a merge mai departe.

Chită Adriana - Bacău

Să ne rugăm pentru Aurel Burcea şi familia lui, ca Dumnezeu să le dea sănătate și să-l ajute să găsească mereu sponsori pentru ca revista să apară mereu.

Să ne rugăm pentru familiile: Năstase, Văduva, Nistor, Iliescu, Manea, Mureșan, Marta, Miara, Trif, și pentru toate familiile care primesc revista „Împreună”.

Să ne rugăm pentru asociaţia „HandHope”, pentru revista „Împreună”, fundația „Alinare”, „ADRA”, „ASI”, „AGI Construct” și clubul „Ridică-te și umblă” (București, Prahova și Constanța), „Portul Speranței” ca Dumnezeu să lase belșug de binecuvântări.

Să ne rugăm pentru frații, surorile și prietenii de suferință ca Dumnezeu să lase vindecare sufletească, trupească și multe binecuvântări.

Să ne rugăm pentru familia mea care are mare nevoie de Dumnezeu și de rugăciune.

Iordache Ionel Marius – Viişoara (Constanţa)

Să ne rugăm pentru Aurel Burcea, pentru familia lui.

Să ne rugăm pentru sponsori.

Să ne rugăm pentru familia Iordache din Viișoara.

Să ne rugăm pentru fratele meu Gheordănescu Vasile și pentru cumnata Valy, pentru unchiul meu Gheordănescu Chirilă și pentru mătușa mea Jeni.

Să ne rugăm pentru toți bolnavii din lume.

Gheordănescu Maria – Cobadin (Constanța)

Să ne rugăm pentru fratele Aurel Burcea și familia lui. Pentru doamna Kovacs din Brașov, care este nevăzătoare și este singură. Pentru Sorinel Vlad din Curtișoara jud. Gorj, care este într-o situație grea. Pentru fratele Titi Roșoga din Sibiu, care este aproape sufletește de bolnavi.

Petrache Ion & Mihaela - Vaslui

Să continuăm să ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să continue să lucreze la inima oamenilor, astfel ca revista să apară și în viitor.

Burcea Aurel – Peretu (Teleorman)

Să ne rugăm pentru întâlnirile din Bucureşti, Ploiești și Constanța, precum și pentru oamenii de suflet care vor să înființeze filiale și în alte județe (cu ajutorul bunului Dumnezeu este posibil ca, în viitorul apropiat, în alte 2-3 județe să se organizeze întâlniri regulate ale persoanelor cu dizabilități).

Burcea Aurel – Peretu (Teleorman)

Din cauză că trebuie să stau mult pe căruț (14-15 ore zilnic), escarele mi se închid și mi se deschid. Slavă Domnului! S-au închis, dar rog să fiu susţinut în continuare în rugăciune.

Burcea Aurel – Peretu (Teleorman)

.....La mulţi ani!..... .....La mulţi ani!..... .....La mulţi ani!..... .....La mulţi ani!.....

Asociația și Biserica “Ridică-te și umblă”

*Asociația si Biserica “Ridică-te și Umblă” București urează membrilor și voluntarilor care sărbătoresc ziua de naștere în luna martie, un sincer și călduros **„La mulţi ani!”**, împlinirea tuturor dorințelor și Dumnezeu să îi binecuvânteze din belșug și neîncetat: **Monica Boboacă, Andrei Cernat, Nicuşor Halanga, Şofron Haraga, Nuța Ioniță, Petru Codrin Laios, Gabriel Mardare, Valerica Mârzac, Felicia Penciu, Gabriela Răducan, Ciprian Sael, Iancu Tudor, Toader Gabriel Ungureanu.***

Doinel

*Pentru **Valentin Stancu** care pe 13 martie împlinește o frumoasă vârstă. Un călduros **„La mulţi ani!”** și multă fericire.*

Chită Adriana

*În luna mărțișor, prietenii mei de suferință fac o frumoasă vârstă: **Kakula Monica** - Tg. Mureș, **Tincă Ileana** - Craiova, 21 martie, **Cristian Belciu** - Călărași, 21 martie, **Farcaș Veronica** - Bacău. Vă doresc dragii mei, multă sănătate și să vă dea bunul Dumnezeu tot binele din lume. Vă dăruiesc toate florile primăverii. **„La mulţi ani!”***

Popescu Gigi, Rodica & Alina

*Pentru **Rusu Ana**, pe 2 martie, și pentru soțul ei, **Rusu Petre**, 12 martie, vă dorim sănătate, fericire, un călduros **„La mulţi ani!”**. Domnul să vă dea sănătate, fericire, etc.*

Gheordănescu Maria – Cobadin (Constanța), Cojocaru Anișoara, Ganea Constantin, Vizitiu Veronica, Doinița, Liviu și Ozana

***„La mulţi ani!”** pentru prietenul nostru comun **Cristian Eugen Belciu** care pe data de 21 martie împlinește o frumoasă vârstă, cu dedicația: „Bunul nostru Cristian / Noi îți zicem **„La mulţi ani!”** / Te felicităm cu toții / Și prietenii, părinții / Și bunica și nepoții!”. Sănătate, bucurie.*

Vlad Sorinel - Bumbești-Jiu (Gorj)

*Pe 25 martie, fata noastră cea mică, **Vlad Diana Sorina**, împlinește 19 ani. Cu ocazia aceasta, noi, familia, îi dorim din tot sufletul **„La mulţi ani!”**, multe realizări și tot ce își doreste. Te iubim Diana și te îmbrățișăm cu drag, mami și tati.*

Ionela Cristea
Poenarii Burchii (Prahova)

Puneți toate planurile voastre în fața lui Dumnezeu, pentru a fi aduse la îndeplinire sau părăsite, așa cum va arăta providența Lui. Primiți planurile Lui în locul planurilor voastre, chiar dacă primirea lor cere părăsirea celor mai dragi proiecte ale voastre. În felul acesta, viața va fi modelată tot mai mult după exemplul divin și "pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus."

A sosit dimineaţa şi Eu am avut atâtea daruri pentru tine, dar te-ai întors în patul tău, dorind să-ţi prelungeşti măcar pentru câteva clipe somnul dulce, şi ai amânat întîlnirea noastră. Cînd ai privit ultima dată în oglindă, ai observat din mers Biblia pe masă şi atunci inima Mea a tresăltat la gândul că vei dori să Mă asculţi. Dar ai renunţat. Lacrimile tristeţii Mele erau în ploaia de afară. Dar totuşi Eu te iubesc.

Seara, când ai venit acasă, obosit după o zi plină de probleme, ai cinat în grabă şi ai pornit televizorul. Nici nu ai observat cum s-a scurs timpul; am aşteptat, sperând că îţi vei aminti de Mine. Ai mers la culcare fără să-L chemi pe Dumnezeu, şi ultima Mea speranţă de a vorbi cu tine s-a stins. Voiam atât de mult să-ţi dăruiesc putere, mângâiere, înțelepciune, speranţă.

Domnul te cheamă, acceptă chemarea Domnului Isus Hristos.

Mincă Elena Gabriela
Alexandria

Primăvara, totul se trezește la viață. Soarele strălucitor încălzește pământul. Florile înfloresc și ne bucură cu parfumul lor. Anotimpul florilor a venit. Albinele zboară din floare în floare, anunțând că primăvara a sosit. Cerul albastru ca vioreaua ne îndeamnă la drumeții. Totul se transformă în iubire și binecuvântare. Creatorul arată oamenilor că primavara este anotimpul bucuriei si al celor care dăruiesc iubire aproapelui.

Chită Adriana
Răchitoasa (Bacău)

Cu pași iuți am intrat și în anotimpul primăverii. Totul revine la viață, natura renaște. Dragostea reînvie. Nu știm cum va fi anul acesta, dar cu siguranță Cineva de acolo de sus ne privește și ne ocrotește de tot ce-i rău.

Poate cu mai multă credință, va fi mai bine. Și vom merge mai departe, să ne ducem crucea cu demnitate. Să încercăm să fim mai buni unii cu alții, să știm când să vorbim și când să tăcem.

Nu sunt în măsură să dau sfaturi, dar din toată inima aș dori să ne fie mult mai bine, dar nimeni nu poate face minuni, nici un guvern din lumea întreagă, decât doar bunul Dumnezeu poate face minuni cu noi și să ne ajute, îndreptându-ne pașii pe calea cea bună și spre iubire.

(Nota redacţiei: Mă întristează faptul că o asemenea rubrică deosebită tinde iarăşi să dispară din cauza neimplicării voastre, a celor ce citiţi această revistă. Mirarea mea rămâne: oare din 3.000 de primitori ai revistei, nu se mai găsesc câţiva care să trimită gânduri – proprii sau citite – care să transmită un mesaj de încredere, speranţă, optimism… Eu continui să cred că da. Aştept!)

Editorial Editorial Editorial Editorial Editorial

continuare din pag. 2

CFR - nu a fost șef -, mama pensionară CAP, cumnata lucrează 3 zile / săptămână, fratele muncește cu ziua), fără rude cu posibilități financiare, etc.: în cei 10 ani, suma totală cheltuită pentru ca noi să ne bucurăm de primirea revistei: 418.937 RON, adică 4.189.370.000 (patru miliarde o sută optzeci și nouă milioane trei sute șaptezeci mii) lei vechi!!!

Bunul Dumnezeu a lucrat prin oameni. Unul din oamenii lui Dumnezeu (nu pot să nu-i numesc altfel) a dat în toți acești ani aprox. 55.000 RON (550.000.000), altul 33.000 RON (330.000.000), o biserică din Spania, cu români inimoși, oameni ai lui Dumnezeu tot cam 33.000 RON, un grup de prieteni, tot oameni ai Lui, cam 26.000 RON... și lista ar putea continua până ar ajunge la cei 9-10 dintre voi care, din prea puținul lor, au dat cu inima plină. Și să nu uit pe cei care au renunțat la revista în format tipărit, primind-o acum numai prin e-mail, din dorința de a ajuta prin economisirea banilor. Cu mari sacrificii s-a făcut și se face această lucrare. Țin să specific că nici unul din cei care au dat nu se numără printre cei bogați, ci au fost și sunt mișcați de Duhul lui Dumnezeu, dând regulat (atunci când au putut) din ceea ce le-a dat El pentru ei și familiile lor. Și nu uitați că ultimii ani au fost ani de criză! Mulțumesc, mulțumim și Părintele Ceresc să-i binecuvânteze pe toți!

Dumnezeu spune în Cuvântul Său că „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui." (Eclesiastul 3: 1). Cât este vremea revistei, eu nu știu, dar știu că este proiectul Lui, că este o lucrare deosebită, de care ar trebui să ne bucurăm, acum, când este, și să apreciem cadoul și cadourile Sale la justa lor valoare. Dacă vrem să vedem, vom vedea că suntem mult binecuvântați de către El.

(Aș fi vrut să scriu și despre un alt frumos proiect al lui Dumnezeu, izvorât din proiectul acesta, al revistei - proiectul „Ridică-te și umblă" -, mai ales că sunt semne că vor apărea filiale în alte câteva județe, însă spațiul.... Poate în editorialul de anul viitor!).

P.S. Sper să vă placă noul aspect al revistei. Doar am împlinit 10 ani!

-sfârșit-

Burcea Aurel
Președinte As. „HandHope"
Vicepreședinte As. „Ridică-te și umblă"

Asistentul personal

av. DANA BORDEIANU

În conformitate cu dispoziţiile art. 5 pct. 6 c din Legea 448/2006 privind protecţia şi promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, calitatea de asistent personal al persoanei cu handicap grav îi aparţine: persoanei care supraveghează, acordă asistenţă şi îngrijire copilului sau adultului cu handicap grav, pe baza planului de recuperare pentru copilul cu handicap, respectiv a planului individual de servicii al persoanei adulte cu handicap".

Persoanei cu handicap grav îi este garantat, prin lege, dreptul la un asistent personal, desigur, în baza evaluării sociopsihomedicale.

Asistentul personal poate fi chiar una dintre rudele persoanei cu handicap sau poate fi un asistent personal profesionist (despre care vom vorbi într-un articol viitor).

1. Condiţii de încadrare ale asistentului personal:

Conform prevederilor art. 36 din Legea 448/2006 republicată, poate fi încadrată cu contract individual de muncă în funcţia de asistent personal persoana care îndeplineşte următoarele condiţii:

a) are vârsta minimă de 18 ani împliniţi;

b) nu a fost condamnată pentru săvârşirea unei infracţiuni care ar face-o incompatibilă cu exercitarea ocupaţiei de asistent personal;

c) are capacitate deplină de exerciţiu;

d) are o stare de sănătate corespunzătoare, atestată de medicul de familie sau pe baza unui examen medical de specialitate;

e) a absolvit cel puţin cursurile învăţământului general obligatoriu, cu excepţia rudelor şi afinilor până la gradul al IV-lea inclusiv ale persoanei cu handicap grav, precum şi cu excepţia soţului sau soţiei, după caz; în situaţii excepţionale, la propunerea asistentului social din cadrul aparatului propriu al consiliului local în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul sau reşedinţa persoana care urmează să îndeplinească funcţia de asistent personal, ANPH poate aproba derogarea de la îndeplinirea condiţiilor de studii şi în cazul altor persoane.

Totuşi, legiuitorul stabileşte şi interdicţie pentru anumite persoane, astfel, potrivit art. 36 alin.(2), „Nu pot deţine calitatea de asistent personal persoanele care beneficiază de concediu pentru creşterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 7 ani."

4. Drepturile asistentului personal:

Câtă vreme o persoană are calitatea de asistent personal, respectiv, pe perioada îngrijirii şi protecţiei persoanei cu handicap grav, pe baza contractului individual de muncă, asistentul personal are următoarele drepturi:

a) salariu de bază stabilit potrivit dispoziţiilor legale privind salarizarea asistentului social cu studii medii din unităţile de asistenţă socială din sectorul bugetar, altele decât cele cu paturi, precum şi spor de vechime şi alte sporuri aferente acordate în condiţiile legii;

b) program de lucru care să nu depăşească în medie 8 ore pe zi şi 40 de ore pe săptămână;

c) concediu anual de odihnă, potrivit dispoziţiilor legale aplicabile personalului încadrat în instituţii publice;

d) transport urban gratuit (toate mijloacele de transport, inclusiv metroul - *Legitimaţia pentru transportul urban cu mijloace de transport în comun de suprafaţă este valabilă pe întregul teritoriu al ţării, fiind recunoscută de toate regiile de transport local, şi este eliberată de direcţiile generale de asistenţă socială şi protecţia copilului judeţene, respectiv locale ale sect. mun. Bucureşti, costurile fiind suportate din bugetele judeţelor, respectiv ale sect. mun. Bucureşti);*

e) transport interurban *(la alegere, cu orice tip de tren, în limita costului unui bilet la tren interregio IR cu regim de rezervare la clasa a II-a, cu autobuzele sau cu navele pentru transport fluvial, pentru 12 călătorii dus-întors pe un an calendaristic.)*.

5. Obligaţiile asistentului personal:

Asistentul personal are următoarele obligaţii principale:

a) să participe, **o dată la 2 ani**, la instruirea organizată de angajator;

b) să semneze un angajament, ca act adiţional la contractul individual de muncă, prin care îşi asumă răspunderea de a realiza integral planul de recuperare pentru copilul cu handicap grav, respectiv planul individual de servicii al persoanei adulte cu handicap grav;

c) să presteze pentru persoana cu handicap grav toate activităţile şi serviciile prevăzute în contractul individual de muncă, în fişa postului şi în planul de recuperare pentru copilul cu handicap grav, respectiv în planul individual de servicii al persoanei adulte cu handicap grav;

d) **să trateze cu respect, bună-credinţă şi înţelegere persoana cu handicap grav şi să nu abuzeze fizic, psihic sau moral de starea acesteia;**

e) să comunice direcţiilor generale de asistenţă socială şi protecţia copilului judeţene, respectiv locale ale sectoarelor municipiului Bucureşti, în termen de 48 de ore de la luarea la cunoştinţă, orice modificare survenită în starea fizică, psihică sau socială a persoanei cu handicap grav şi alte situaţii de natură să modifice acordarea drepturilor prevăzute de lege.

6. Angajarea asistentului personal:

Potrivit art. 39, contractul individual de muncă al asistentului personal se încheie cu primăria localităţii de domiciliu sau reşedinţă a persoanei cu handicap grav, după caz, în termen de maximum 30 de zile de la data înregistrării cererii.

În această perioadă, primăria face demersurile necesare în vederea efectuării anchetei sociale la domiciliul sau reşedinţa persoanei care doreşte să se angajeze ca asistent personal.

Dacă ancheta socială se finalizează cu recomandarea în vederea angajării, asistentului personal i se întocmesc: contractul de muncă şi actul adiţional – acesta este, de fapt, un angajament, ca act adiţional la contractul individual de muncă, prin care îşi asumă răspunderea de a realiza integral planul de recuperare pentru copilul cu handicap grav, respectiv planul individual de servicii al persoanei adulte cu handicap grav.

Contractul individual de muncă se întocmeşte în 3 exemplare, câte unul pentru fiecare parte contractantă, iar cel de-al treilea exemplar se transmite direcţiilor generale de asistenţă socială şi protecţia copilului judeţene, respectiv locale ale sectoarelor municipiului Bucureşti, în termen de 5 zile de la încheierea acestuia.

Modalităţile şi condiţiile de încheiere, modificare şi încetare a contractului individual de muncă al asistentului personal se completează cu prevederile Codului muncii, cu modificările şi completările ulterioare.

Contractul individual de muncă al asistentului personal încetează de drept în cazul decesului persoanei cu handicap grav.

Conform dispoziţiilor imperative ale art. 41 din Legea 448/2006 republicată, „Neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către asistentul personal a obligaţiilor prevăzute de dispoziţiile legale în sarcina lui, precum şi a celor prevăzute în contractul individual de muncă atrage răspunderea disciplinară, civilă sau, după caz, penală a acestuia, în condiţiile legii".

-va urma-

material realizat de **av. Dana Bordeianu**

Baietelul care nu putea cere ajutor

de Deam King

Robert, de 8 ani, era autist şi nici nu putea vorbi, până ce s-a pierdut într-un parc din Statul Virginia (SUA), declanşând astfel cea mai mare operaţiune de căutare a unui om din istoria acestui stat, salvatorii ştiind că nu va fi uşor de găsit. Ei au avut dreptate.

Plin de energie, cu ochii albaştri strălucitori, Robert Arthur Wood junior, de numai 8 ani, se descurca la fel de bine ca şi fratele său Ryan, cu un an mai mic, când era vorba de a potrivi o piesă la puzzle. Şi toate acestea ţinând cont de faptul că Robert nu poate să vorbească, să înoate, să privească liniştit un film, sau să meargă singur la toaletă. El suferă de un autism grav.

Ryan este de asemenea autist. Dar boala sa este mai puţin gravă. El îşi pupă mama şi o strânge în braţe. Robert nu este chiar aşa volubil. Dar precum mulţi dintre copiii autişti, el nu are frică de nimic. Încă de micuţ, se urca pe televizor sau pe frigider. Îi plăcea deasemenea să hoinărească. Când mama sa, Barbara Locker, merge la Walmart, îl pune în căruţul pentru alimente şi, dacă nu-l ţine strâns de mână, riscă să-l piardă în orice moment.

Aşa s-a întâmplat în data de 23 octombrie 2011, în după-amiaza unei zile frumoase de duminică. După ce au servit prânzul, Robert Wood tatăl, în vârstă de 34 ani şi prietena sa (Barbara Locker şi Robert Wood sunt separaţi) i-au dus pe Robert şi Ryan să se plimbe în parcul North Anna Battlefield, parc cu o suprafaţă de 32 hectare din statul Virginia, la un sfert de oră de autorută, de casa unde locuiau băieţii, Ruther Glen. Nu era vorba despre o plimbare într-un parc oarecare. Dealurile împădurite din centrul Virginiei, unde generalul Grant a învins pe generalul Lee într-o bătălie aprigă pentru a ocupa oraşul Richmond din apropiere, sunt abrupte şi ostile, fără a mai menţiona coioţii şi râşii. Armata Unională a avut ghinionul să descopere cât de inospitalier era acest pământ plin de văi, de ţânţari şi de bălţi de apă.

În parc cărările strâmte, se transformă în tuneluri în pădurea deasă. Un drum de dale provenind din fortificaţiile confederaţiei conduc la un foişor - fără parapeţi de protecţie, care stăpâneşte peste o prăpastie de peste 30 metri. De cealaltă parte râul North Anna spumegă în căderea sa peste stânci. Nimic nu separă marginile parcului de o imensă carieră pentru extragerea pietrişului la suprafaţă, cu traficul ei industrial, plin de camioane şi vagoane pentru încărcătură, de buldozere şi explozii controlate. Este un loc de vis pentru oricare băiat, autist sau nu.

Pe la orele 14:30, când grupul se odihnea după un marş de 1,5 kilometri, Robert a coborât alergând pe o pistă cu serpentine. Pentru un motiv oarecare, adulţii nu i-au observat plecarea. Purta o cămaşă roşie cu mâneci lungi, pantaloni albaştri şi în picioare purta tenişi de aceeaşi culoare cu pantalonii. Astfel îmbrăcat, era uşor de reperat în caz că s-ar fi pierdut de grup. Şi totuşi el a dispărut.

Timp de vreo oră şeriful şi echipa sa au scotocit zona însoţiţi de câini. Aceştia din urmă au descoperit că băiatul s-ar fi îndreptat spre râu. Ca şi majoritatea tinerilor autişti, Robert era fascinat de apă. Copii autişti pot fi hipersensibili la anumiţi stimuli şi unii experţi sunt de părere că apa este unul important. Dar deşi Robert nu ştia să înoate, el credea că poate.

Odată intrat în cursă, este posibil ca el să fie atras şi de alte lucruri, cum ar fi: escaladarea stâncilor, examinarea arborilor, sau chiar de sirena unui tren în mers.

După ce trec de vârsta de patru ani, în general copiii înţeleg faptul că sunt pierduţi şi încep să-şi caute părinţii. Însă Robert era diferit. El nu plângea niciodată, chiar dacă avea glezna luxată sau când îi era foarte foame. El nu avea frică nici de întuneric, nici de bau-bau, şi nici nu avea vreo teamă că se face seară. Din contră, dacă el auzea oameni umblând prin pădure se putea ascunde de ei, crezând că este vorba de vreun joc.

Orele treceau şi ei încă nu aveau nici un semn de la Robert. Autorităţile au făcut apel ca să primească întăriri de la comitelele de mediu, de la poliţia de stat din Virginia şi de la organizaţiile locale de cercetaşi. Au făcut un apel de urgenţă la 911, lăsând un mesaj despre băiatul pierdut, la toate liniile telefonice din împrejurimi şi chiar prin intermediul ordinatoarelor. Oamenii din jur au început fiecare să caute prin grădinile caselor şi în jurul gospodăriilor.

Norma Jean Williams, bunica din partea mamei lui Robert, tehniciană de dializă, a primit vestea dispariţiei copilului, luni dimineaţa, pe când se afla încă la lucru. Unul din colegii ei a auzit ştirea la radio.

Norma Jean de 58 ani, a plecat imediat la bordul camionetei sale, un Dodge 2003, spre parcul Battlefield. Un şerif adjunct nu a lăsat-o să intre: nimeni nu avea voie să intre în parc, parcă ar fi fost scena unei crime. Norma Jean Williams, Barbara Locker şi Robert Wood erau foarte bulversaţi, deoarece teritoriul parcului era foarte accidentat, în aşa fel că autorităţile nu le-au permis să participe la căutări. Norma Jean a parcat la intrare şi a refuzat să plece până ce copilul nu va fi găsit.

Când după amiaza zilei de luni era pe sfârşite, locul unde parcase Norma Jean semăna cu o scenă demnă de sfârşitul lumii. Echipele cu câini ale poliţiei de stat erau împrăştiaţi în pădure şi pe câmpurile din jur. Brigăzi de intervenţie de scafandri erau în drum spre râu. Elicoptere zburau pe deasupra oamenilor, dotate cu camere video în infraroşu pentru a putea vedea prin fum sau ceaţă. Copiii autişti sunt adesea atraşi de obiectele strălucitoare şi anumite zgomote, camioanele de pompieri rulau cu toate luminile aprinse şi sirenele în funcţiune, care se puteau auzi de la mai mulţi kilometri depărtare, în speranţa că-l vor atrage pe Robert.

Marţi dimineaţa, şeriful care dirija căutările, dezamăgit, a transferat comanda în mâinele unui expert - Billy Chrimes, de la serviciul planurilor de urgenţă a statului Virginia.

"Luând în considerare circumstanţele, spune Chrimes, un bărbat deschis şi plin de optimism, aveam impresia că o să-l găsim din prima noapte." Pentru aceasta, Chrimes avea la dispoziţie o întreagă tehnologie modernă, câini, elicoptere şi mii de oameni care căutau - incluzând deasemenea şi echipe călare, în caiace şi în alte mijloace de transport.

Marţi, în jur de 14:30, Robert era deja dispărut de 48 de ore. Acasă el lua un medicament ca să-l ajute să doarmă în funcţie de un program normal. "Copilul putea să se trezească pe la trei dimineaţa şi să se joace, ca şi cum ar fi fost în mijlocul zilei", spune Barbara Locker. Aceasta însemna că el putea să umble prin pădure toată noaptea, iar ziua să se retragă într-un tufiş şi să doarmă, în timpul când ar putea fi foarte uşor de văzut.

Autorităţile aveau de gând să facă prima lor pauză, când instructorul unui câine din serviciul şerifului, Matt Crist, a găsit urme de paşi la aproximativ 750 metri la est de locul unde copilul a fost văzut pentru ultima dată, pe o ridicătură de nisip lângă râu. Robert şi Ryan purtau acelaşi fel de adidaşi Nike. Amprenta încălţămintei era exact mărimea

continuare în pag. 17

continuare din pag. 16

pe care o purta Robert, dar talpa lui Robert avea mici pătrate. Aceasta avea în schimb numai linii paralele și curbe. Nu erau totuși urmele cele bune.

Când este vorba despre un copil pierdut, oamenii din comunitate se adună într-un număr foarte mare. Miercuri dimineață au început să se înscrie la centrul de voluntari, înainte de a se face ziuă. Alți vecini bine intenționați, au început să scruteze dealurile din împrejurimi și râul, urcându-se pe tot ce aveau la dispoziție, de la mașini 4X4, până la cai, utilizând tot felul de mijloace de deplasare, inclusiv plăci de surfing. În total 940 voluntari au fost mobilizați în acea zi. Era în același timp o binecuvântare, precum și un blestem, căci astfel s-au șters toate urmele băiatului, precum și orice miros specific lui pe care câinii ar fi putut să-l repereze, s-a diluat. Pe de altă parte, numărul mare de voluntari permitea să se facă o cercetare pe o suprafață întinsă de teren.

Miercuri, sute de voluntari au străbătut pe jos fiecare hectar de pădure deasă și mlăștinoasă, un mare număr dintre ei presând în mâini sticle de plastic goale, care produceau un zgomot puternic care îi plăcea foarte mult lui Robert. Ei s-au deplasat în linie, răsfirați pentru a putea cerceta o arie cât mai mare din pădure și din lanurile de porumb care erau gata de a fi recoltate, au escaladat tranșeele făcute pe vremea războiului de secesiune și s-au târât pe sub gardurile care împrejmuiau fermele.

Majoritatea dintre voluntari erau și ei părinți de copii autiști. Un om de afaceri din Dallas, tatăl unui tânăr autist, a renunțat să plece cu avionul spre casă imediat după ce s-a terminat conferința pentru care venise. Și-a cumpărat blugi și cizme și s-a alăturat echipei de voluntari.

La ora 14, miercuri, se făceau 72 de ore de când Robert dispăruse. Chrimes se gândea că dacă copilul nu se înecase, el se juca cu ei dea v-ați ascunselea și se distra de minune. Era sigur căci copilul se afla în mișcare, deci locurile pe unde deja verificaseră nu trebuiau considerate ca fiind „goale“, decât pentru puțin timp.

Începutul serii de miercuri aducea o undă de speranță. Da Wu, ciobănescul german al specialistului în căutări și salvamont Scot Forbes, a simțit un miros uman. “Câinii sunt formidabili - unul singur dintre ei poate să acopere un echivalent de 6 voluntari care cercetează”, spune Chrimes.

Dar Da Wu a fost deconcentrat de un alt miros. Aici a fost interesant că Forbes a avut o viziune sumbră despre ceva îngrijorător: un coiot. “Copilul ar fi fost un cadou surpriză pentru un coiot”, își amintește Forbes. Un gând oribil i-a trecut prin minte: aceștia poate l-au omorât și l-au îngropat pe undeva.

Joi dimineață, speranțele s-au cam diminuat. Spre ora 11 o explozie a făcut să se cutremure pământul sub camioneta Normei Jean. Muncitorii de la carieră au întârziat pe cât a fost posibil o explozie prevăzută în apropierea parcului Battlefield. Responsabilii au spus că au scotocit de două ori locul în acea zi și că au fost obligați să declanșeze explozia.

Apoi, în jurul orei 20:30, doi cercetători au auzit niște sunete vagi de voce umană provenind din pădure. Chrimes a reacționat imediat cu tot ce avea la dispoziție: echipe de câini și de cercetași cu binocluri care vedeau prin întuneric și cu camere termice. Au cutreierat zona timp de patru ore și jumătate. La ora unu, au abandonat. Dacă acela a fost Robert, el s-a descurcat din nou de a se face nevăzut.

În acea noapte a început să plouă și să se răcească vremea. Norma Jean a dat drumul la căldură în Dodgele său. Era a patra noapte pe care ea o petrecea în veghe și nervii săi, corpul și voința începeau să cedeze. “Îmi pierdusem toată speranța, spune ea. Am strigat la Dumnezeu și I-am spus că nu este un Dumnezeu care iubește copiii.”

Vineri după amiază, i-au permis în sfârșit lui Robert Wood, Barbara Locker și Norma Jean Williams să intre în parc. Toți trei au luat-o la fugă pe cărări diferite strigând “Robert” și “Bud”, diminutivul său. În acel moment, pentru a-l mai găsi în viață, era nevoie de o minune.

În aceeași dimineață, un bărbat din regiunea Richmond spune soției sale că s-a hotărât să plece în căutarea copilului. În drum, s-a oprit la un magazin să-și cumpere o vestă, mănuși și o șapcă.

Bărbatul s-a dus cu mașina la centrul de repartizare al voluntarilor, pentru a se alătura cercetașilor. Dar era prea târziu pentru ședința de antrenament din acea zi așa că a fost nevoit să se întoarcă. Totuși el s-a dus de capul lui în zona de cercetare, și-a parcat mașina și s-a ghidat după instinctul său. Acesta l-a îndrumat pe o cărare plină de praf aproape de carieră.

La mai puțin de un kilometru și jumătate de locul unde Robert s-a pierdut, bărbatul a traversat un câmp vecin cu cariera. La un anumit punct, băiatul ar fi trebuit, sau să escaladeze un gard de sârmă cu panouri prinse pe el pe care scria “Intrarea Interzisă” și susținut (gardul) de două rânduri de stâlpi, sau, dacă copilul ar fi descoperit una din cele două găuri în gard, făcute de copacii care au căzut din cauza vântului, să treacă prin ea. Bărbatul nu știa ce să creadă. Fie ce va fi, el și-a făcut loc printre boscheți și a pornit în direcția carierei, lăsând urme în noroiul gri de pe drum și mergând în direcția unei imense și profunde văgăuni făcută de excavatoare. A privit cu atenție de la o margine la alta acest peisaj de rocă sfărâmată, lunar și erodat. Acolo, aproape de prăpastie, într-o vale profundă și umedă, el vede o siluetă gemând pe partea stângă, ghemuit cu genunchii la gură.

Bărbatul cu vestă nouă, l-a descoperit pe Robert purtând mereu aceleași haine, cu excepția încălțămintei. Copilul era pierdut și îngrozit. Mâinile și picioarele îi erau vinete și umflate. A fost devorat de insecte și păianjeni și era plin de larve și căpuși. Corpul îi era acoperit de noroi, de vânătăi și de răni și îi lipsea o bucată de piele de pe cap. Dar era conștient.

Bărbatul și-a scos șapca nouă - făcută din lână și a pus-o pe capul copilului, apoi i-a pus mănușile cele noi pe mâinile umflate și l-a îmbrăcat cu vesta sa. I-a dat o sticlă cu apă lui Robert, pe care acesta a băut-o pe nerăsuflate. Apoi a sunat la 911.

Puțin mai târziu, mai mulți bărbați au făcut un lanț uman pentru a-l scoate pe băiat din vale până sus unde alții îl așteptau cu o targă. Robert a fost transportat cu elicopterul în bune condiții, până la un spital din împrejurimi. Seara starea lui de sănătate era satisfăcătoare.

Barbara Locker a tras un chiot asurzitor, când a auzit că fiul ei este în viață și că este bine. Când Norma Jean Williams a văzut o mașină de poliție accelerând spre dânsa să îi spună că nepotul este bine, a căzut în genunchi. “Am crezut că vine să-mi spună că este mort”, spune ea. Și voluntarii când au primit ordin să se întoarcă la bază și au aflat vestea bună, au început să se îmbrățișeze și să le curgă lacrimi de bucurie.

Robert s-a întors acasă cu mama sa și apoi a continuat să meargă la școală. El încă nu poate să spună pe unde a fost în tot acest timp cât a fost pierdut. În prezent, atât el cât și Ryan, poartă la gleznă o brățară cu un emițător, care transmite un semnal ce poate fi recepționat de forțele de ordine. Însă Robert s-a schimbat după acest incident, acum se lasă atins. Pot chiar să-l țin în brațe, spune Norma Jean Williams. Înainte nu m-ar fi lăsat cu nici un chip să-l țin. Când îi spun “Dă-mi te rog un sărut”, el mă sărută imediat și nu mai încearcă să plece singur.

Bărbatul care l-a găsit pe Robert dorește să i se păstreze anonimatul: “Am fost condus de Duhul Sfânt, spune el. Dacă aș primi recunoștința oamenilor, ar fi ca și cum i-aș lua partea lui Dumnezeu.”

Rămâne încă un mister: cum micuțul, împotriva tuturor așteptărilor, a putut timp de cinci zile să scape multiplelor cercetări efectuate în zonă, unde în sfârșit a fost găsit. “O duzină de câini pe teren... Nu-mi vine încă să cred”, spune Scot Forbes. Singura explicație ar fi că, de fiecare dată când Robert auzea pe cineva în preajmă, el fugea și se ascundea. Și a fost foarte bun la acest joc.

-sfârșit-

Sursa : Selection.ca februarie 2013

Trimis de TRAIAN FLOREA – Canada

Cu tot respectul ţin să reamintesc tuturor cititorilor că, dat fiind termenul de trimitere a revistei la tipografie, scrisorile voastre trebuie să ajungă la mine în cursul lunii anterioare apariţiei revistei. Sfatul meu este să scrieţi din timp, deoarece este posibil ca în ultimele 2-3 zile ale lunii spaţiul la unele rubrici să fie deja ocupat!!!

Vă rog mult, pe toţi cei care scrieţi, puneţi-vă numele complet şi adresa la expeditor!

Mulţumesc mult pentru înţelegere!

Foca Costică - Leorda (Botoşani)

Se vede din scrisoarea d-voastră că sunteţi un om echilibrat, corect, curat şi cu o bogată experienţă de viaţă. Tristeţea m-a cuprins văzând în ce condiţii trebuie să vă petreceţi această perioadă a vieţii, însă sunt sigur că, ajutat de bunul Dumnezeu, nu numai că veţi trece cu bine şi peste această perioadă, dar veţi fi un sprijin, un îndemn şi un exemplu şi pentru cei din jur.

Morariu Maria - Frătăuţii Noi Suceava

M-am bucurat mult când am văzut scrisoarea şi dorinţa ta de a coresponda, însă m-am întristat când am văzut că la anunţ nu ai pus nici un număr de telefon (majoritatea preferă acest mijloc pentru comunicare) şi nici nu mi-ai spus dacă pot pune adresa ta.

De asemenea, nu mi-ai spus dacă frumoasele poezii sunt create de tine şi, în plus, nu ai scris titlurile, aşa că am putut publica.

Aştept cu nerăbdare completările de rigoare pentru a putea publica şi anunţul şi una din poezii.

Popescu Nicoleta - Bughea de Sus (Argeş)

Bănuiam că revista îţi aduce bucurie, însă cele ce mi-ai scris, m-au convins că revista înseamnă mult mai mult decât credeam eu.

Mă bucur şi îţi mulţumesc că scrii la revistă atât de regulat şi că eşti o prietenă şi o îndrumătoare atentă pentru copii din vecinătatea ta. Ferice de ei că te au prin preajmă.

Tăran Lucreţia - Toplita (Harghita)

Cu dragă inimă v-aş fi trimis acea listă, însă eu nu îmi amintesc să fi publicat o asemenea listă în vreunul din numerele revistei. Dacă d-voastră ştiţi că aş fi publicat, vă rog să-mi indicaţi numărul. Vă mulţumesc.

Nistor Maria - Orăştie

A fost o surpriză plăcută scrisoarea d-voastră. De atâta timp nu aţi mai scris la revistă! Am înţeles cum stau lucrurile cu noua adresă. Când veţi dori să vă trimit revista la noua adresă, scrieţi-mi, indicându-mi din nou noua adresă.

Cât despre poezii, nu ştiu dacă voi putea face ceea ce m-aţi rugat: în general, lună de lună primesc multe poezii, aşa încât nici nu prea e spaţiu pentru a le putea publica pe toate.

Ion Chiriloaie - Bacău

Mă bucur că revista vă aduce asemenea trăiri. Dau slavă bunului Dumnezeu pentru aceasta. Aştept în continuare scrisorile d-voastră.

Candrea Emil

Anunţul din acel număr al revistei nu avea nici o legătură cu Institutul Biblic prin corespondenţă „Sola Scriptura" ci pur şi simplu era anunţul unor cititori ai revistei care doreau să corespondeze pe teme biblice. Este greşeala d-voastră: trebuia să scrieţi la aceeaşi adresă la care scriseseră-ţi şi până atunci. Scrieţi sau sunaţi acum la Institutul Biblic prin corespondenţă „Sola Scriptura".

Morariu Dionosie - Frătăuţii Noi (Suceava)

Mă impresionează efortul d-voastră de a scrie atâtea scrisori în fiecare lună. Mulţumesc pentru multele informaţii pe care mi le daţi (Braille, pericolul spiritismului, importanţa studiului Bibliei), precum şi pentru sfaturile date mamei mele (eu însă nu am paralizie cerebrală, ca fratele d-voastră, ci paralizie motorie - e f.f. mare diferenţa!!!)

Maria Horhat - Alba Iulia

Vă mulţumesc pentru rugăciunile care le înălţaţi şi pentru toate cele ce mi-aţi scris. O abundenţă de versete biblice. Dumnezeu Iehova să vă binecuvânteze şi să vă întărească şi în continuare.

Maggie Parrish; Traian; Iuliana Stanislav; Daniel Mazilu; Daniela Deaconu;

Mesajele voastre scurte, mi-au mers la inimă. Mulţumesc.

Doresc să corespondeze:

Gigel

*Bună, mă numesc Gigel, am 34 da ani, sunt gr.1, folosesc cărut şi doresc să corespondez cu fete sincere. Cine doreşte mă poate contacta la nr. **0731-135886**. Sunaţi-mă cu toată încrederea!*

Florin

*Bună! Mă numesc Florin şi am 27 de ani. Sunt din Bistriţa, sunt creştin înţelegător, lucrez, nu sunt căsătorit. Doresc să cunosc o fată cu care să-mi pot întemeia o căsnicie. Mă puteţi suna la nr. **0749-414823**. Aştept să mă sunaţi.*

Ovi

*Sunt Ovi din Haţeg. Am 40 de ani, 1,69 m, şaten, ochi albaştri, nu beau, nu fumez, sunt ortodox, am gradul II de handicap cu hemipareză partea dreaptă: mâna şi piciorul. Mă descurc foarte bine, merg normal. Mâna este mai vizibilă, 90% sunt recuperat. Doresc să cunosc o domnişoară sau doamnă, vârsta între 35-42 ani, să fie gradul II sau III, pentru relaţie de lungă durată. Rog seriozitate, nu vreau aventură, ci ceva serios. Telefon contact **0762-492174 / 0722-411009**. Stimaţi părinţi, lăsaţi fetele să comunice, să poată avea o relaţie stabilă şi de durată. Aş dori să fiu contactat doar de persoanele care îşi doresc într-adevăr o relaţie de durată, spre formarea unei familii!*

Radu

*Mă numesc Radu sunt din jud. Sibiu, am 30 ani, simpatizant azs şi aş vrea să cunosc o fată de vârstă apropiată, cu un mic handicap. Contactaţi-mă la **0757-807787**.*

Sofron

*Bună, mă numesc Haraga Şofron, am 38 de ani, doresc să cunosc o fată de vârstă apropiată, în vederea unei relaţii serioase de prietenie (căsătorie). Sunt o persoană sociabilă, cu simţul umorului, iubesc literatura, muzica bună, sunt ortodox (nu mă deranjează dacă eşti de altă religie), am studii superioare şi sunt nevăzător. Persoana care mă va contacta aş dori să aibă un nivel bun de pregătire, să aibă rest de vedere. Nr. mele de contact **0760-711515** sau **0746-609925**. Rog a fi sunat luni - vineri după ora 16, iar în weekend oricând.*

Gheorghiţă

*Mă numesc Gheorghiţă, am 40 de ani, sufăr de parapareză spastică, nu utilizez cărucior. Doresc să cunosc o femeie în vederea căsătoriei. **0785-754981***

Vasile

Diabetic insulino dependent, 44 ani, caut doamnă pentru căsătorie văduvă sau care nu a mai fost

continuare în pag. 19

continuare din pag. 18

*căsătorită. **0767-156891**.*

Mihai

*Bună. Mă numesc Căilean Victor Mihai, sunt din județul Bistrița Năsăud, am 26 ani, 1,70 m, blond, ochii verzi, situație financiară bună. Lucrez, am casa mea, doresc să cunosc o fată apropiată de vârsta mea. Nu sufăr de nici un handicap. **0747-348382***

Gabriel

*Mă numesc Csetri Iosif Gabriel, vârstă 22 ani, de religie Adventist de ziua a șaptea, șaten, ochi albaștri, păr șaten, mic hanticap, doresc relație prietenie / căsătorie cu o persoană adventistă, vârsta max. 27 ani. Rog seriozitate! Pot fi găsit: la tel. **0768-778859** la net id este **gabrielcretri***

Marius

*Bună, mă numesc Marius, am 33 de ani, sufăr de un handicap fizic și aș vrea să cunosc o fată, tot cu handicap, să ne acceptăm reciproc! Mă puteți găsi pe mes: **coroby_marius** sau la tel. **0727-338062, 0760-347592, 0755-457283***

Trif Corina - Mangalia

*Mă numesc Corina, am 34 de ani și doresc să corespondez pe diverse teme, dar mai ales pe teme biblice ce pot aduce mângâiere. (După cum a spus o prietenă foarte dragă sufletului meu - la rândul său suferindă; ''Nu te ruga pentru o viață mai ușoară, ci să fi mai puternic(ă). Nu te ruga pentru sarcini pe măsura puterilor tale, ci pentru putere pe măsura sarcinilor. Astfel, nu ceea ce faci tu va fi o minune, ci TU vei deveni o minune.''). Așadar, cei doritori sunt rugați să îmi scrie pentru o prietenie sinceră, dar mai ales pentru a purta discuții frumoase pe teme biblice. Adresa mea este **Trif Corina Str. M.I. Dobrogeanu, nr.77 bl. Gold, et. 1, ap. 106, loc. Mangalia, jud. Constanța, cod 905500***

Rog seriozitate (menționez că acest anunț nu este unul cu caracter matrimonial).

Aurel

*Aurel, 48 ani, din Focșani, cu scleroză multiplă, merg pe picioarele mele distanță de 100 m. Am suflet bun, credincios, sítuație modestă, caut doamnă cu suflet bun, cu acelaşi handicap ca al meu, pentru o relație de lungă durată (căsătorie). **0733-579407***

Fănel

*Sunt Fănel, am 37 de ani, sunt nevăzător gr. I și doresc să cunosc o tânără cu dizabilitate pentru căsătorie. Sunt din com. Răsuceni, jud. Giurgiu. **0761-799705**.*

Anonim

*Domn, 45 ani, cu handicap vizual, doresc să cunosc o doamnă cu vârsta până în 48 ani, cu handicap gr. 2, în vederea căsătoriei. **0234-264159; 0753-798395** și **0761-493157**; skype **ioan_daniel89***

Constantin

Brunet, creț, înalt, 51 ani, văduv, sănătos caut o doamnă de la țară care să vină să locuiască la mine în jud.Teleorman. Telefon: 0786-207380

Bogdan

*Înalt 1.90, blond, divorțat, singur, am casa mea și te aștept să vii să locuiești la mine. Locuiesc în Teleorman. **0765-225576***

Marius

*Mă numesc Iordache Ionel Marius, am 31 ani, sunt creştin penticostal şi aş vrea să-mi fac prieteni din toată ţara, să vorbim despre Cuvântul lui Dumnezu şi despre alte lucruri. Tel. **0734-750257***

Petrică

*Mă numesc Petrică, am 43 ani, pensie gr. II, caut o doamnă din zona Moldovei cu un handicap gr. II, cu vârsta între 30 și 40 ani, pentru prietenie / căsătorie și să locuiască la mine. **0767-055630***

Sorin

*Bărbat, am 33 de ani, doresc să cunosc o femeie, 30-33 ani, frumoasă, credincioasă și foarte sinceră, pentru o relație de durată, bazată pe încredere, sinceritate și respect. **0786-935704** și **0743-937976***

Margareta

*Am 63 de ani, de 12 ani sunt singură, grăsuță, fără handicap, mi-aș dori pentru căsătorie un frate adventist, cu un handicap ușor, cu vârsta între 60-63 ani. **0757-863185** și **0365-734692**.*

Mitică

*Mitică din Tulcea, 48 ani, brunet, țigan romanizat, am tetrapareză spastică, gr. 2, merg pe picioarele mele. Dacă există o persoană, de orice naționalitate și dorește o relație de prietenie și căsătorie, dar cu un diagnostic asemănător, sunați la nr. **0747-364283**. Pot locui la ea.*

Ionela

*Bună tuturor! mă numesc Ionela, sunt și eu o persoană cu handicap și vreau să-mi fac cât mai mulți prieteni (fete și băieți) adevărați, pentru că mama mea a murit in iunie 2012 și mă simt fff. singură. Rog maximă seriozitate. Vă mulțumesc și vă urez tuturor tot binele din lume. Nr. meu de tel. **0734-395108** și pot fi gasită și pe mess **ionela_inger_trist***

Mihai

*Cu respect deosebit, sunt din Maramureș, am tetrapareză spastică, sunt disperat de singurătate, aș dori o femeie cu suflet lângă mine. Relații tel. **0748-7843301**. Rog seriozitate. Am 52 de ani.*

Gelu

*Mă numesc Gelu Țupu, sunt AZS, am 45 ani și un handicap vizual. Fiind singur doresc să cunosc domnișoară / doamnă, cu capul pe umeri și Dumnezeu în inimă. Mai multe puteți afla la tel. **0751-171308** sau **0766-552763***

Mihai

*Bună! Mă numesc Căilean Victor Mihai, sunt din judetul Bistrița-Năsăud, am 26 ani, 1.70 m, situație financiară bună, am casa mea. Nu sufăr de nici un handicap. Doresc să cunosc o persoană de sex feminin, apropiată de vârsta mea, la locul ei. **0743-344842***

Mircea Costel Bratosin

Mă numesc Mircea, am 29 ani, 1,75 m, 60 kg., albinism generalizat, cu ochi albaștri, persoană cu handicap vizual, creștin adventist din București. Doresc o relație de prietenie care să se finalizeze cu căsătorie, cu o fată creștină adventistă.

*Îmi doresc ca fata să fie serioasă, sinceră, fidelă, să ofere încredere, să se implice total în relație (ca și mine), să mă iubească, să mă accepte așa cum sunt, așa cum face și Dumnezeu cu noi; să fie spirituală, să fie credincioasă și să iubească pe Dumnezeu. Îmi doresc o fată fără obligații, cu același handicap ca și mine (vizual și albinism) sau fără handicap pentru a-mi fi un ajutor potrivit mereu, așa cum vrea Dumnezeu, ca să mă înțeleagă așa cum sunt eu, din toate punctele de vedere. Fata să aibă între 18-29 ani. Cine își dorește o așa căsnicie o aștept la **0737-459099; 0749-346779; 0765-310700**, e-mail si ID: **mirceacostel1984@yahoo.com***

Vă rog seriozitate maximă! Mulțumesc mult pentru înțelegere. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

„Pe picioarele tale vezi de ce ești în stare tu... pe genunchi vei vedea de ce e în stare Dumnezeu.”

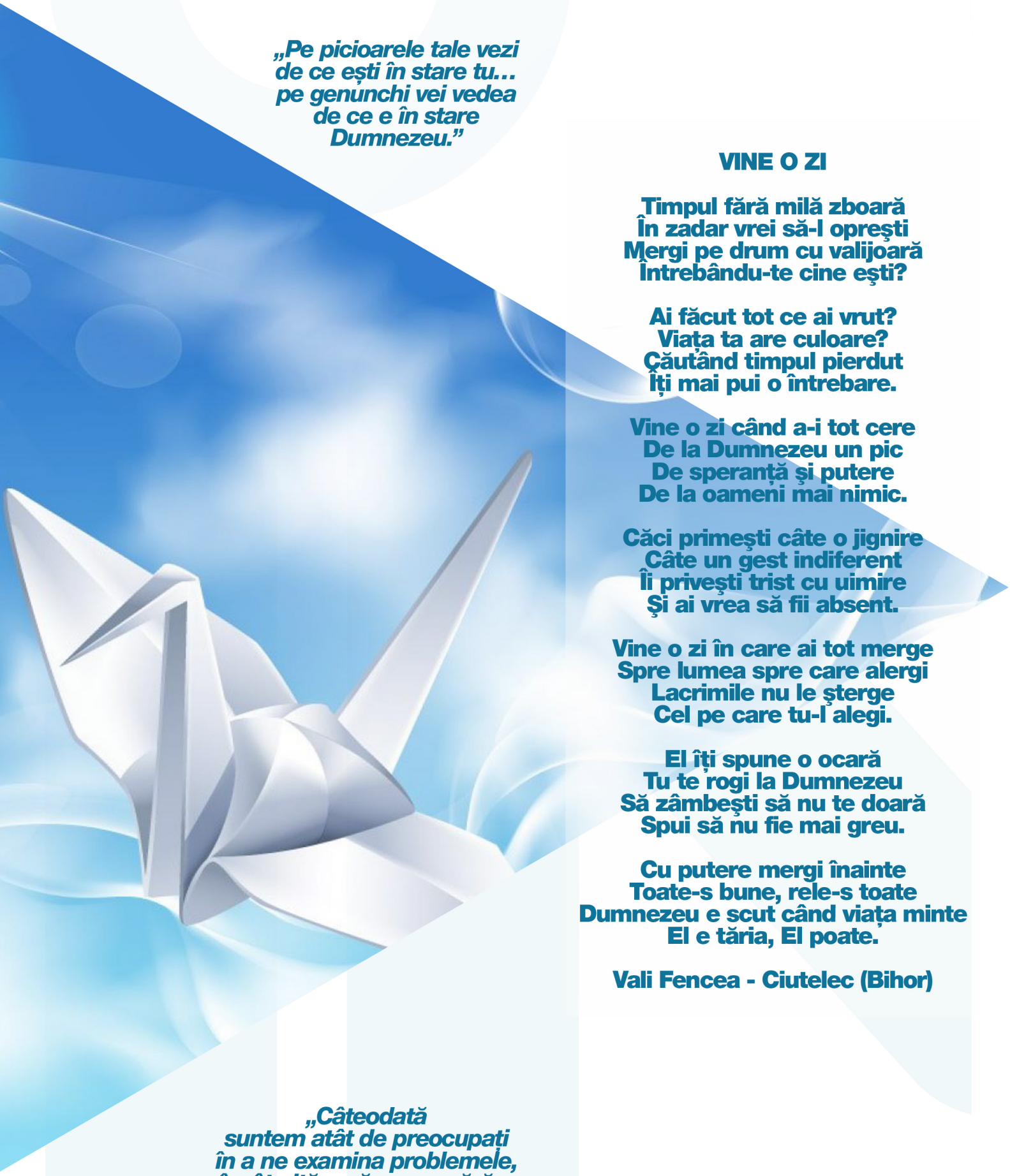

VINE O ZI

Timpul fără milă zboară
În zadar vrei să-l opreşti
Mergi pe drum cu valijoară
Întrebându-te cine eşti?

Ai făcut tot ce ai vrut?
Viața ta are culoare?
Căutând timpul pierdut
Îți mai pui o întrebare.

Vine o zi când a-i tot cere
De la Dumnezeu un pic
De speranță şi putere
De la oameni mai nimic.

Căci primeşti câte o jignire
Câte un gest indiferent
Îi priveşti trist cu uimire
Şi ai vrea să fii absent.

Vine o zi în care ai tot merge
Spre lumea spre care alergi
Lacrimile nu le şterge
Cel pe care tu-l alegi.

El îți spune o ocară
Tu te rogi la Dumnezeu
Să zâmbeşti să nu te doară
Spui să nu fie mai greu.

Cu putere mergi înainte
Toate-s bune, rele-s toate
Dumnezeu e scut când viața minte
El e tăria, El poate.

Vali Fencea - Ciutelec (Bihor)

„Câteodată suntem atât de preocupați în a ne examina problemele, încât uităm să ne numărăm binecuvântările.”

ÎMPREUNĂ